

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

№ 3 (134)
березень
2010

РОЗПОВСЮДЖУ
БЕЗПЛАТНО

ЗВЕРНЕННЯ

Жахиття, яке навіть не вважають проблемою

За даними статистики, за роки незалежності Україна втратила більше 40 мільйонів дітей. Саме стільки абортів було зроблено за цей час. Згідно зі статистикою, в Україні зі 100 вагітностей 76 закінчуються абортами. А на 100 пологів припадає 106 абортів.

Звідки такі цифри?

Упродовж життя в людині відбуваються зміни. Саме ці зміни ми і називаємо розвитком. Свій відлік вони беруть від зачаття людини. І, власне, присутність процесів розвитку робить неживу річ живою істотою.

У 1974 році в приміщенні Верховного Суду США у Вашингтоні ці беззаперечно живі істоти втратили будь-який правовий захист. Людина, котра здатна відчувати біль, у котрої присутня нервова система, у котрій абсолютно нормально функціонує головний мозок, прирівнялась до неживої матерії.

Постає питання: чому суспільство, котре визнає людину найціннішим об'єктом в державі, котре бореться з вирубок лісів, стає на захист тварин, не бажає захистити найцінніше.

У посланні до Тимофія ап. Павло пише: «Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошлюбні, зарозумілі, горді, богозневажливі, батькам неслухняні, невдячні, неповажні, нелюбні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклись. Відвертайся від таких!».

Оскільки християнська мораль вважає аборт в будь-якій формі навмисним вбивством, ми закликаємо всі релігійні організації незалежно від конфесійної належності сісти за стіл переговорів і

не просто проговорити про цю проблему, а визначити ефективну стратегію вирішення.

Ми вважаємо, що Церкви не достатньо уваги приділяють цій проблемі. І саме відсутність чіткої стратегії боротьби з цим явищем не дає нам надії в найближчому майбутньому побачити суспільство, незплямоване кров'ю власних дітей. На жаль, поки що суспільство залишається таким, яким бачив його апостол Павло.

Брати та сестри! Завдання християн – стати на боротьбу з цим ганебним явищем. Саме ми, християни, маємо зайняти чітку позицію. Кожен з нас може внести свою лепту.

Ви вчитель? Розкажіть про жахи абортів своїм учням.

Ви лікар? Засвідкуйте своєму колективу, що ви – проти вбивства беззахисних людських істот.

Ви проповідник? Говоріть про цю проблему у своїй церкві.

Головна цінність суспільства – людина як головна складова суспільного життя. Людина є людиною від моменту зачаття. Будь-яке посягання на життя людини – це посягання на функціонування суспільства. Ворог людини – це ворог суспільства.

Ми вимагаємо законодавчого привітання абортів до замовного вбивства і запровадження кримінальної відповідальності щодо виконавців та замовників абортів. В ім'я Того, хто дає щастя материнства, просимо вас: скажіть Ні свавілля та вбивства. Хай це стане вашою принциповою позицією.

Станьмо на захист ненародженого покоління!

Євген ЄРОШЕНКО.
Рух МПА (Молодь Проти Абортів) України.

Українські Церкви – проти легалізації одностатевих партнерств

Представники гей-руху звернулися до Президента України Віктора Януковича з проханням забезпечити в Україні громадянську рівність для сексуальних меншин. При цьому автори документа некоректно цитують Декларацію Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій щодо негативного ставлення до явища гомосексуалізму та інші церковні документи, заявляючи про нібито підтримку їх ініціатив з боку віруючих та керівництва Церков.

Автори звернення стверджують, що «в нашій країні повинно бути забезпечено повну громадянську рівність для гомосексуальних, бісексуальних і трансгендерних людей» шляхом прийняття комплексного антидискримінаційного законодавства та легалізації одностатевих «сімей».

Представники гей-спільноти вважають, що Віктор Янукович став «першим українським політиком, який висунув законодавчі ініціативи щодо забезпечення громадянської рівності геїв і лесбійок», посилаючись на урядовий проект нової редакції Трудового кодексу України (№ 1038-1 від 28.08.2003 р.), який у своїй

первинній редакції передбачав заборону дискримінації у сфері трудових відносин на підставі сексуальної орієнтації.

«Ми не виступаємо за дискримінацію осіб, які вважають себе гомосексуалістами, але ми категорично проти того, щоб гомосексуальний спосіб життя й поведінка трактувалися як природні, нормальні й корисні для суспільства й особистості. Ми проти того, щоб гомосексуалізм пропагувався як варіант норми статевого життя і щоб держава заохочувала своїх громадян до одностатевих сексуальних стосунків», – йдеться у Декларації ВРЦіРО, з тексту якої у зверненні гей-спільноти був процитований лише перший рядок.

Нагадаємо, що в січні 2010 року Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій та окремо глави низки конфесій направили звернення до представників української влади, в тому числі особисто до Віктора Януковича як керівника парламентської фракції Партії регіонів, з проханням «врахувати позицію української громадськості, у тому числі Церков і релігійних організацій, яка категорично заперечує підтримку Україною на між-

народному рівні та впровадження в нашій державі будь-яких ініціатив, спрямованих на пропаганду гомосексуалізму та спроб легалізації одностатевих відносин».

Така позиція, задекларована українськими Церквами, знаходить підтримку також і в суспільстві. Згідно з даними різних соціологічних опитувань, переважна більшість українських громадян негативно ставляться до ідеї легалізації одностатевих відносин.

Тому глави конфесій з глибоким занепокоєнням відзначають наявність в нашій державі спроб законодавчо встановити так звані одностатеві шлюби або зареєстровані одностатеві партнерства.

Ще в листопаді 2006 року у Відкритому листі ВРЦіРО зазначалось, що представники громадських гей-організацій у своїх заявах «намагаються змішати поняття толерантного ставлення до осіб, які мають нетрадиційну статеву орієнтацію, з толерантним ставленням до самого явища збоченої сексуальності... Священні Писання наших релігій однозначно свідчать, що сексуальні відносини між представниками однієї статі – це важкий гріх». Тому Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій від імені представлених в ній основних християнських, юдейських та мусульманських конфесій України звернулася до Верховної Ради України з пропозицією чітко та недвозначно зафіксувати у законах нашої держави те, що подружжя (сім'я) можуть створити виключно чоловік і жінка.

Разом з цим духовні лідери також заявили, що «готові у відкритій дискусії обстоювати погляд на цю проблему», викладений у документі ВРЦіРО, та при цьому зауважили: «Ті, хто бажає побороти будь-які гріховні потяги й пристрасті, завжди знайдуть допомогу в наших конфесіях».

Інститут релігійної свободи.
м. Київ.

Євросоюз займеться захистом прав християн, які потерпають від постійних утисків

«Ми створили робочу групу і виробляємо механізм двосторонніх дій Європи і окремих країн, в яких ущемляються права християн», – заявив міністр закордонних справ Італії Франко Фраттіні в інтерв'ю газеті Daily Avvenire.

Він повідомив, що до кінця квітня Євросоюз складе спеціальні настанови для

посольств країн ЄС в тих державах, де спостерігаються гоніння на християн.

Міністр відзначив, що це безпрецедентний документ, і виразив надію на те, що він допоможе «пильніше спостерігати за ставленням до релігійних меншин», у першу чергу – до християн, в країнах, які заслуговують на «особливу увагу».

Першими в списку таких країн стоять Північна Корея, Іран, Сомалі та Саудівська Аравія.

«У християн ніколи не було політичної групи, яка могла б запропонувати їм серйозну підтримку через уряди країн, в яких вони проживають. Ми самі залишилися наодинці, коли намагалися оскаржити рішення про розп'яття (в італійських школах)», – заявив глава МЗС Італії.

Інститут релігійної свободи.
м. Київ.

НЕ ВИПАДКОВІСТЬ, А ВІНЕЦЬ ТВОРИВА

З давніх часів людину цікавило питання про своє походження і походження світу, який її оточує. Цікаво, що з плином часу цей інтерес не тільки не зменшується, а навпаки, постійно зростає.

Сучасне суспільство перебуває під впливом теорії еволюції, в основу якої покладена думка, що всесвіт утворився через еволюційний розвиток без участі Творця і все, що ми бачимо в цьому світі, включаючи людину, виникло чисто випадково. Відповідно до цієї теорії людина – це не що інше, як «інтелегентна тварина», як висловився Ч. Дарвін.

Християни вірять, що світ і людину створив Бог. Цю теорію називають креаціонізмом (лат. creatio – створення).

Теорія еволюції по своїй суті не може претендувати на те, щоб називатися науковою. По-перше, вона задає більше запитань, ніж дає відповідей, а по-друге, вона не відповідає науковим принципам вивчення явищ та процесів і порушує цілу низку законів, які діють в нашому світі: закони системності, причинно-наслідкових зв'язків, термодинаміки тощо.

Перший розділ Книги Буття дає нам науково точну та історично правдиву розповідь про походження всесвіту. Його простота унікальна й глибока. Це не міф чи казка, як і не філософське єврейське вчення. Це устами Бога

викладена розповідь про те, що відбувалося насправді.

У шостий день, як вінець Свого творіння, Бог створив людину (Бут. 1:26-27). Біблія говорить, що людське тіло було створено з пороку земного. Згідно з науковими даними, земний пил містить 96 хімічних елементів – рівно стільки, скільки їх виявлено в тілі людини. Якби наше тіло розкласти на елементи згідно з таблицею Менделєєва, то виявилось би, що воно містить:

- достатньо сірки, щоб вивести воші в одній собакі;
- достатньо валпа, щоб побілити курятник;
- жири, з котрих можна зробити шість кусків мила;
- залізо, якого вистачило б на декілька десятків цяхів;
- фосфор, з котрого можна зробити 20 коробок сірників;
- магній, достатнього на одну дозу магнезії (послаблюючий засіб і нейтралізатор кислоти);
- цукор на 10 чашок кави;
- калій, достатній для пострілу з дитячої гармати;
- 20 ложок солі.

Три відсотки загального об'єму людського тіла становить азот, а 70% – це вода.

Розуміючи унікальність людини, Давид в захваті вигукував: «Прославляю Тебе, що я дивно утворений!» (Пс. 139:14). Бо й справді, хіба таке диво, як людина, могло виникнути випадково?

Невеселі роздуми про «щасливих» людей

→ **СТОР. 2**

ІНШОГО ДЛЯ СПАСІННЯ НЕ ДАНО

→ **СТОР. 3**

«Всесвіт справді створений. І створив його Бог», – вважає київський фізик-ядерник Владислав ОЛЬХОВСЬКИЙ

→ **СТОР. 5**

Стародавні про Христа

→ **СТОР. 7**

Насильство над дітьми, або Де був Бог?

Дорогоцінний, безцінний і тендітний скарб для батьків – це їхні діти. Вони і нагорода наша від Господа, і наш спадок. Але дар материнства і батьківства не приходить автоматично з народженням дітей. Впевнена, що це щось більше, що формується роками життя, поглядами, почуттями відповідальності і нашим спілкуванням з Богом.

Пізнаючи Бога і Його досконале Батьківство, ми формуємо своє ставлення до тих, хто оточує нас. Там, де немає пізнання Бога, де немає життєвого прикладу батьківства і материнства, виникає пролом, тобто прокляття і запущене, забуте і бур'яном покрите місце.

Батьки виродки

Скільки сьогодні таких батьків і матерів, які відмовилися від своїх дітей. Діти при живих батьках виховуються в дитячих будинках та інтернатах. Інші живуть на неспокійних вулицях міста, у підвалах і на вокзалах. Скільки цих нещасних, які терплять фізичне насильство від своїх батьків і матерів? Вони так ніколи і не пізнають справжніх батьківської ласки і любові.

Батьки для дитини – це запорука впевненості і безпеки. Але до кого звернутися чи в кого попросити допомоги, коли дитина стає заручником або навіть жертвою у своїх власних тата й мами? Не важливо, хто став джерелом зла – батько, який гвалтує дочку, чи мати, яка, знаючи все, замовчує або ж навмисно приховує факт злочину.

Такі злочини в сім'ях стають причиною дитячої заляканості, емоційного збудження, невпевненості і навіть жорстокості. Мені доводилось розмовляти з такими дітьми, і вони признавалися, що думали про самогубство. Вони самі собі виносили вирок. А їх батьки – дорослі й освічені, з вигляду навіть респектабельні, в душі своїй були жалюгідними і спустошеними збоченцями, чия життя було суцільним безумством і кінцем для яких буде проклята смерть. Бо кара за гріх – смерть. Хіба не чують вони страждальні стогони і крики своїх дітей, не бачать дитячих сліз, страждань і болю? Вони впливають своєю гріхом, спустошуючи живу душу беззахисної дитини.

Злочинне мовчання

Хтось може сказати: «Де Бог? Чому Він мовчить?». А де ж ми? Де родичі, друзі, сусіди, вчителі? Де церква? Невже ніхто нічого не розуміє, не знає? Чи не хоче знати? Очами дивляться – і не бачать, вухами слухають – і не чуять, «затовстіло бо серце людей цих» (Мт. 13:15). Погані утішители, вони забули милість Господа. Забули, що Господь – праведний Суддя, Суддя не лише мертвих, а й живих. І судити Він буде всіх, у тому числі й тих, хто мовчазно спостерігав і не співчував серцем, хто не підбирав свого голосу ні до Бога, ні до пастора, ні до влади. Бо написано: «... володар — Божий слуга, тобі на добро. А як чиниш ти зло, то бійся, бо даромо він носить меч, він бо Божий слуга, месник у гніві злочинців!» (Рим. 13:4).

Що стоїть за цим злочинним мовчанням дорослих? Можливо, страх втратити сім'ю: «А раптом він мене покине чи не пробачить такої зради? Хто буде утримувати мене і дітей? Де я знайду роботу і дістану грошей?» – думає дружина. Вагаючись у нерішучості і в спаленій своїй совісті, вона влаштовує своє особисте життя, вибираючи те, що зручне для неї самої. Втішаючись комфортом і власним спокоєм, мати чи батько не помічають вже болю і не нависти, страху і відчаю своєї дитини. Переступаючи через все святе, вони знецінюють найцінніше – поняття батьківства і материнства. Дитина ж при живих батьках мучиться в страху і самотності, смерть переслідує її, і життя не має для неї ніякого смислу. Чи є якийсь вихід і чи не втрачена ще надія на спасіння?

Наш Бог — не мовчазний Бог!

«Оце ти робив, Я ж мовчав, і ти думав, що Я такий самий, як ти. Тому буду картати тебе,

і викладу все перед очі твої! «Зрозумійте ж це ви, що забуваєте Бога, щоб Я не схопив, — бо не буде кому рятувати!» (Пс. 50:21-22).

Бог все таємне робить явним. «Викрию тебе», — читаємо у Святому Письмі. Хтось з оточення жертви – близький друг, сусід, вчитель, пастор чи служитель стає живим свідком насильства в сім'ї. Нещасна жертва врешті-решт не витримала, ноша виявилась не під силу дитячим плечам. І з болем в серці, зі сльозами на очах дитина розповідає про те, що трапилось.

Перша реакція в такій ситуації від тих, хто може допомогти і врятувати душу, що гине, повинна бути не осудливою і не такою, що може збентежити жертву, наприклад: «Я не знаю, як тобі допомогти... Будемо молитися, можливо, Бог заступиться і спасе тебе. Ти повинен(а) любити їх, вони твої батьки. І сам(а) не давай їм приводу для гріха». Така реакція свідчить про душевну і духовну слабкість, а, можливо навіть, і про моральну нечистоплотність випадкового свідка. Або про недосвідченість у питаннях консультування і душепопикунства.

Дякуйте Богові, що Він таємне зробив явним, що Він втрутився в ситуацію, щоб спасти мале дитя. І тому ваша місія в такому разі – не просто молитися, а заступатися за беззахисне і тендітне людське життя: «Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться, — хіба не підтримаєш їх?» (Прп. 24:11).

Ви можете сказати цій дитині: «Рідненька, дорога моя, Бог це виявив. І Він зробив так, щоб спасти тебе від цього печла. Ти не самотня, з тобою Бог. Він допоможе нам. Те, що роблять твої тато й мама, — злочин. Ти в цьому не винна».

Пам'ятайте, що діти, котрі стали жертвами, готові від вас це почути, тому що вони вже давно не відчувають необхідної любові до батьків. Швидше за все, вони тільки страх, який переродився в ненависть.

«Ти через гріх віджени їх, пониж, Боже, людей в Своїм гніві! Полічив Ти тиняння моє, помісти ж мої сльози перед Собобою, чи ж вони не записані в книзі Твоїй?.. На Бога надію кладу і не боюсь, — що людина учинить мені? На мені зостаються, о, Боже, присяги Тобі, та для Тебе я вповню жертви хвали. Як Ти спас мою душу від смерті, то хіба ж не спасеш моїх ніг від падіння, щоб у світлі життя я ходив перед Богом?» (Пс. 56:8-9, 12-14).

Дорога до свободи

Перше, що необхідно зробити, — це ізолювати дитину. Дитина повинна почуватися в безпеці. Вона потребує втіхи і турботи.

Поговоріть з матір'ю, якщо батько є джерелом насильства. Або, навпаки, з батьком, якщо джерелом є мати. Запитайте, чи знають вони про те, що відбувається. Порівняйте ці покази з показаннями жертви.

Одержавши консультацію юриста, вам необхідно написати заяву в міліцію, знайти доброго адвоката. І в кабінеті слідчого будьте разом з дитиною. Не залишайте її, вона потребує вашої підтримки. Знайте, що вона довірятиме вашим рішенням і порадям.

Посвятить в цю ситуацію правильних людей, котрі будуть не лише молитися, а й за необхідності сприятимуть, допоможуть вам

транспортом або фінансами. Нехай це також будуть професійні психологи, гінекологи чи адвокати, які працюватимуть на вашому боці. Пам'ятайте, що ці люди повинні зберігати конфіденційність.

Не менш важливе пастирське служіння. Священик – людина Божа, він помолиться, підбадьорить і втішить. Як добрий Пастир, він перев'яже рани і спрямує вас на родючі ниви. Досвідчений і мудрий пастор послужить вам доброю порадою і настановить в істині.

Не забігайте наперед, експериментуючи з різними ідеями, які спадуть на думку вам чи вашим друзям. Не треба постійно дізнаватися в жертви, як часто це відбувалося і яким чином. Це справа слідчого і прокурора. Ви ж, як людина Божа, служите своєю любов'ю і пострайтеся полегшити цей період життя для дитини. Моліться, і Дух Святий направить вас, Господь підкаже, як від

воліти чи втішити, як правильно відповідати на нелегкі запитання, як не загнати і без того загнану дитину в глухий кут. Дайте їй стільки любові, скільки вона може прийняти.

Прив'яжіть її не до себе, а до Бога. Дитина повинна отримати об'явлення про Бога, Котрий Реальний, Люблячий, Справедливий, Заступник всіх сиріт. Він сказав: «Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!» (Євр. 13:5).

Розкажіть їй про те, як Бог допомагав особисто вам в тяжкі моменти життя: «Він послав Своє Слово та й уздоровив, і їх урятував з їхньої хвороби!» (Пс. 107:20). Не треба недооцінювати Бога, Його Слово, і переоцінювати працю психологів і адвокатів. Неможливе людині – можливе Богові, тому що для Нього немає нічого неможливого.

У розмовах не повертайтеся до минулого, якщо тільки дитина сама не захоче поговорити про це. Робіть акцент на майбутньому, адже старе минуло і тепер все нове. Усе страшно – позаду. Бог дає майбуття і надію.

Пам'ятайте, що зцілення душі – це процес. Це не стається за день чи навіть за рік. Тому не варто очікувати результатів дуже швидко.

Прощення – це ключ до зцілення душі! Говорити про прощення треба, але не в момент загострених почуттів, переживань, момент зачерствілого серця. Це повинно бути в пом'язанні Святого Духа. Тільки коли ми пізнаємо любов Христа, наше співчуття може стати понад всяке наше страждання! Бог знає, як взяти кам'яне серце і дати плотяне. Він знає, як повернути людину до життя і воскресити померлу душу.

Дитині треба дати час, щоб пережити допити слідчого, пережити суд, поступово відновитися в соціальному житті, де є школа і друзі. Почати відвідувати церкву, читати Біблію і самотійно молитися, без нагадувань про це і «примусів».

Що б не пережила дитина, в душі вона все одно залишається дитиною, яку не можна позбавляти дитинства. Не дивіться на неї як на дорослого, очікуючи зважених рішень чи серйозних суджень. Дозвольте їй залишатися дитиною. Любіть її такою, якою вона є. Тільки Божа любов може розтопити льодяне серце і відновити довіру до людей. Коли відійде всякий страх, то прийде впевненість, прокинеться спрага до життя. Життя для Бога – це життя в перемозі над гріхом, смертю, відчаєм.

«Буду славити вчинки великі всевладного Господа, згадаю про правду Твою, єдино Твою! Боже, навчав Ти мене від юнацтва мого – і аж дотепер я звіщаю про чуда Твої. А Ти, Боже, не кидай мене аж до старості та сивини, поки я не звіщу про рамено Твоє покоління, і кожному, хто тільки прийде, — про чини великі Твої! Бо Твоя справедливість, о Боже, сягає аж до високости. Боже, що речі великі вчинив, — хто рівний Тобі? Ти мені показав був великі та люті нещастя, та знов Ти оживив мене, і з безодень землі мене знову Ти витягнеш, Ти збільшиш величність мою і знову потішиш мене! А я буду на арфі хвалити Тебе, Твою правду, мій Боже, із гуслами буду співати Тобі, Святий Ти Ізраїлів! Нехай співом радіють уста мої, бо буду співати Тобі я та душа моя, яку Ти врятував! Шепоче про правду Твою мій язик цілий день, бо посоромлені, бо поганьблені всі, хто шукає лихого для мене» (Пс. 71:16-24).

Невеселі роздуми про «щасливих» людей

Вчених економічна криза, здається, не торкається. Ось нещодавно вони опублікували результати чергового дослідження. Їх зацікавило, в якому віці люди вважають себе найщасливішими. Результати стали несподіванкою: виявилось, що найщасливішою людиною почувається у віці 74 роки. Правда, тут потрібно зробити важливе зауваження: дослідження проводилися в Німеччині та США.

Дослідження як дослідження, хіба мало нині різних наукових і навколонукових праць публікується. Але мене особисто ця замітка різнула по серцю. Я просто спроектував результати опитування на населення України: у наших умовах вони набувають саркастичного забарвлення. Для наших 74-річних громадян вони як насмішка, як чорний гумор. Наші літні люди, за невеликим винятком, найбільш незахищені, найбільш вразливі і знедолені, аніж якісь інші вікові групи. Звичайно, при умові, що вони дожили до цього віку, бо далеко не всі досягають його.

Боляче. Гірко. Образливо. Ті, хто все життя віддав державі, суспільству, дітям, на старість виявляються нікому непотрібними і навіть зайвими. Мізерна пенсія, астрономічні ціни, змарноване здоров'я, відсутність елементарних умов роблять пенсіонерів далеко не щасливими людьми.

Коли я подорожував дорогами США, зауважив, що на автомагістралях частенько зустрічаються так звані «мобільхоли» – будиночки на колесах, облаштовані спальнями, туалетами, кухнями і всім необхідним для подорожі та життя. Яким же було моє здивування, коли мені сказали, що 80-90 відсотків власників цих недешевих автобудинків – пенсіонери. Вони своє відпрацювали, мають хороші пенсії, от і насолоджуються життям та подорожами. І я мимоволі згадав наших українських пенсіонерів, яких політики згадують, на жаль, лише перед виборами.

Автім, чи було так завжди? Колишні часи також були нелегкими. Працювали важко, надіялися тільки на себе. Якихось років 100 тому мало хто й чув про пенсії, а про соціальну допомогу тим більше. Але мені здається, що тоді старші люди почувалися більш щасливими, аніж тепер. Не маю на увазі окремі випадки, що трапляються скрізь і завжди і про які нерідко можна прочитати в художній літературі. Тодішні люди знали простий секрет, як забезпечити щасливу старість: перш за все, вони покладали найбільшу надію на дітей.

Це була більш важлива та дієва гарантія, аніж сучасні соціальні проекти. Подбати про стареньких батьків для дітей було святом і безумовним обов'язком. Безперечно, не всі були ідеальними дітьми, у родині траплялися й особисті трагедії, але суспільство загалом трималося саме на тих високих моральних засадах, які забезпечували його стабільність. А для української традиції багатодітні сім'ї, богобійне життя, шанування старших були тим гарантом, який забезпечував старшим людям пристойну старість. Саме старші люди були носіями спадкоємності, моралі та національного духа. З ними радилася, до них дослухалися.

Нині до байдужого ставлення з боку держави додається все більш прогресуюча зневага молоді до людей літнього віку. Молоді люди живуть і поведяться так, немовби завжди будуть такими сильними, спритними та юними. І що цікаво: в цьому молоде покоління однакоє як в Україні, так і на Заході. Культ молодості й сили зробив різку межу між поколіннями, розірвавши віковічну спадкоємність. І якщо у розвинутих країнах забезпечення з боку держави на старість не впливає на життя пенсіонерів, то в нас цей розрив дає про себе знати різко та боляче.

Але чи не винні в цьому самі батьки? Батьки, які заради легкого життя не спішать обзаводитися дітьми, вважаючи одну, від сили дві дитини нормою. Батьки, чийх дітей виховують не вони, а вулиця, телевізор, Інтернет. Коли батькам немає що передати дітям, бо в серці порожньо. Від старшого покоління нерідко можна чути нарікання на адресу неслухняної молоді. Але хто її такою зробив? Хто їх так виховав (а чи точніше – не виховав)? Чи не батьківська недбалість стала головною причиною духовної та моральної деградації дітей?

Не беруся моралізувати чи давати поради батькам. Знаю лише один важливий закон, який пройшов багатовікове випробування: міцна, велика, здорова родина, правильно виховані діти, мудрість, передана від покоління до покоління, життя за Божими законами – це і є найкраща гарантія щасливої старості. Духовні та моральні цінності, вкладені в дітей, повернуться сторицею. Звичайно, добре, коли і держава згадає твої заслуги, коли і пенсія пристойна. Але ніщо не замінить багатства родинного тепла, доброго слова, почутого від дітей та онуків, кухоль води, який з радістю та готовністю подадуть тобі в похилому віці.

І ще один важливий закон щасливої старості. Біблійний Давид казав: «Я був молодий і постарівся, та не бачив я праведного, щоб опущений був, ні нащадків його, щоб хліба просили» (Пс. 36:25). Праведність перед Богом, яка нині не в ціні, є гарантом мирного, тихого та забезпеченого майбутнього. Так що помиляються ті, хто критикує віруючих за те, що вони надіються на якусь примарне щасливе майбутнє аж після смерті. Божі обітниці дають нам право ще тут, на землі, насолоджуватися життям і бути щасливими. Незалежно від держави, віку, пенсії та соціальних гарантій.

«Діти – спадщина Господня, плід утроби – нагорода! Як стріли в руках того велетня, так і сини молоді: блаженний той муж, що сагайдака свого ними наповнив, — не будуть такі посоромлені, коли в брамі вони говоритимуть з ворогами!» (Пс. 126:3-5).

Юрій ВАВРИНЮК.
Християнський публіцист.

ІНШОГО ДЛЯ СПАСІННЯ НЕ ДАНО

І ПРОПОВІДЬ

«Один чоловік був багатий, і зодягався в порфіру й вісон, і щоденно розкішно бенкетував. Був і вбогий один, на ім'я йому Лазар, що лежав у воріт його, струпами вкритий, і бажав годуватися кришками, що со столу багатого падали; пси ж приходили й рани лизали йому... Та ось сталося, що вбогий умер — і на Авраамове лоно віднесли його ангели. Умер же й багатий — і його поховали. І, терплячи муки в аду, звів він очі свої та й побачив здала Авраама та Лазаря на лоні його. І він закричав та сказав: «Змилуйся, отче Аврааме, наді мною, і пошли мені Лазаря — нехай умочить у воду кінця свого пальця і мого язика прохолодить, бо я мучуся в полум'ї цім!»... Авраам же промовив: «Згадай, сину, що ти вже прийняв за життя свого

добре своє, а Лазар так само — лихе; тепер він тут тишиться, а ти мучишся. А крім того всього, поміж нами та вами велика безодня поставлена, так що ти, що хочуть, переходити не можуть ізвідси до вас, ані не переходять ізвідти до нас». А він відказав: «Отож, отче, благаю тебе, щоб його ти послав у дім батька мого, бо п'ятьох братів маю, — хай він їм засвідчить, щоб і вони не прийшли на це місце страждання!». Авраам же сказав: «Вони мають Мойсея й Пророків, — нехай слухають їх!». А він відказав: «Ні ж бо, отче Аврааме, — але коли прийде хто з мертвих до них, то покаються». Йому ж він відказав: «Як Мойсея й Пророків не слухають, то коли хто й із мертвих воскресне — не йнятимуть віри!» (Лк. 16:19-31).

означає — «Бог мені допомога».

Пам'ятає багатого юнака, який прийшов до Ісуса і запитав, що йому зробити, щоб впасти до життя вічне? (Мт. 19:16-30). Цей багатий юнак, на відміну від багача, про якого йдеться в нашій розповіді, очевидно, не знаходив повного задоволення у своєму багатстві. Але в кінцевому підсумку він пішов від Христа засмученим. Бо, все-таки, віддав перевагу тимчасовим насолодам замість вічного життя. А він був так близько до вічного життя! Він віддав перевагу земному багатству, втративши істинне багатство — життя вічне. Проте багач з історії, яку розбираємо, був цілком задоволений життям в цьому світі без Бога. Він навіть не задумувався про Бога. У цьому і полягав його гріх. Диявол, князь світу цього, засліпив його розум, щоб він не думав про Бога.

А найжахливіше — це бути без Бога, без надії в цьому світі. Нічого страшнішого цього стану бути не може. Ось що говорить Слово Боже: «Хто вірує в Сина, той має вічне життя, а хто в Сина не вірує, той життя не побачить — а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36).

Як небезпечно бути задоволеним своїм життям і в той же час не відчувати ніякої потреби в Бозі. Якщо і є щось гірше, то це перебування в пеклі, бо там вже немає можливості змінити що-небудь. Бути задоволеним життям тут і бути в той же час без Бога — це однаково що не усвідомлювати, що в будь-яку мить ти прокинешся у вічності. Але поки ти тут, на землі, для тебе є надія! У цьому і полягає головна ціль проповіді Євангелія. Слово Боже говорить: «Сплячи, вставай, і воскресни із мертвих — і Христос освітить тебе!» (Еф. 5:14). Бог тебе милує, Він сьогодні ще дає тобі час, щоб ти звернувся до Нього. Пробудися, мій друже, поклич Ім'я Господнє, і будеш спасений!

Благаю тебе, втікай від майбутнього гніву. Рано чи пізно він тебе наздожене, якщо ти не покаєшся. Біблія говорить: «Сьогодні, як голос Його (голос Духа Святого) ви почуєте, не робіть затверділими ваших сердець» (Євр. 3:15); «Не буде Мій Дух перематися в людині навки» (1 М. 6:3), — так говорить Господь. Не думай, що в будь-який час, як тобі заманеться, ти зможеш залишити гріх і повернутися до Бога. Знаєш, що Бог говорить про наше серце? «Людське серце найлукавіше над все та невігой-

не» (Єр. 17:9). Подумай зараз про свою душу, «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить? Або що дасть людина взамін за душу свою?» (Мт. 16:26).

Скільки коштує твоя душа? Якби ти мав весь світ і все його багатство, то й цього було би не досить, щоб викупити душу твою від вічної загибелі.

Відновити розірваний договір між Богом і людиною сама людина була не в змозі. Чому? А тому, що сама людина не здатна очиститися від свого гріха. Для відновлення договору між Богом і людиною необхідний був посередник, і причому такий, який був би і Богом і людиною. Дяка Богові навки, що такий Посередник явився нам в Особі Ісуса Христа. Це Бог, що втілювався в людське тіло. Він, Ісус Христос, зруйнував перешкоду, яку створив наш гріх, між нами і Богом.

Але недостатньо було того, що Син Божий став людиною і прийшов сповістити нам про Божу любов і явити нам її своїм безгрішним життям. Це само собою не дало би спасіння грішнику. Святість і праведність Божі вимагали, щоб Цей Посередник був і Заступником, Котрий прийняв би на Себе гріхи всього людства і поніс кару, яку повинні були понести ми за свої гріхи.

Тому Ісус Христос, щоб нас спасти, повинен був випити всю чашу гніву Божого. Тільки так Він міг нас відкупити. Хто в змозі зрозуміти, що означало пречистому Сину Божому взяти на Себе гріх всього світу? А Він зробив це, щоб відкупити нас і дати нам життя вічне!

У ту мить, коли гріх всього світу був покладений на Ісуса, там, на Голгофському хресті, Бог Отець повинен був покинути Свого Сина! Ісус Христос, щоб нас відкупити, повинен був випити чашу гніву Божого до самого дна, до останньої краплі! І коли Він це зробив, Отець покинув Його, і ми чуємо крик там, на хресті: «Бже Мій, Бже Мій, навіщо Мене Ти покинув?» (Мт. 27:46).

Єдиний раз за весь час Свого втілення в людину Ісус звертається до Отця, називаючи Його не «Отче», а «Бже!» Ісус, заради нашого спасіння, пережив найжахливіше, що може пережити людина, — цей страшний стан Божого відкинення! Заради нашого спасіння Ісус тої миті пережив увесь жах пекла! Він став жертвою умилостивлення, щоб спасти нас від цього жахливого місця! Він взяв на Себе смерть, пекло, розлуку з Богом і Своєю смертю відкрив можливість для всіх вірою очиститися від гріха Його пречистою кров'ю.

Нема нічого жахливішого і в цьому світі, і у вічності, як бути відділеним від Бога, бути без Бога. Якщо ти Його не знаєш і досі був безпечним і не замислювався про вічне життя; якщо ти, живучи на землі, всім задоволений і не відчуваєш ні в чому потреби, ти, друже, опинився в найжахливішому становищі, в якому тільки може бути людина. Заради блага своєї безсмертної душі звернися до Бога вже, благай, щоб Він явив тобі милість і спас від твого згубного становища. Це, можливо, твоя остання можливість. Але цей день може стати і днем спасіння твоєї безсмертної душі.

Хай Господь дасть тобі цю милість! Він Сам сказав: «Того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть!» (Ів. 6:37).

Ярл ПЕЙСТІ.

Христос розповідає про якогось багача, ім'я якого не називає, і про вбогого на ім'я Лазар. Обидва вони померли. Багача поховали, а вбогого, можливо, просто вкинули в яму і закопали — про його похорон нічого не сказано. Так закінчилося їх земне життя.

І Христос чітко говорить, куди після смерті потрапили ці дві безсмертні душі: вбогого Лазаря, котрий за життя на землі навіть не удостоївся похорону, ангели віднесли в рай. А багач вже тоді, коли тіло його везли в катафалку, під час пишного похорону, мучився в вогні у пеклі.

У Біблії написано, що людині належить померти один раз, а потім суд! Тому спільно як для багача, так і для Лазаря була неминучість смерті. Різниця виявилась в тому, що сталося з ними після цього спільного для всіх акту смерті.

Що саме йде за цим «потім» — ось що важливо! Лазар потрапив на небо, а багач — прямо в пекло! Ніякого середнього місця для них не виявилось. Чистилище в потойбічному житті, про яке говорять деякі, — це всього лише людська вигадка. У Біблії ніде не згадується про якесь проміжкове місце після смерті. Сама ідея існування чистилища суперечить всьому тому, чого Слово Боже навчає про спасіння. Бо одержати спасіння можна тільки в цьому житті! Іншої можливості там, у потойбіччі, не буде. Людина повинна визначитися на землі, де вона буде проводити вічність: або з Богом на небі, або з дияволом в пеклі. У вічності немає третього місця. Змити наш гріх, очистити душу від гріха може тільки кров Ісуса Христа і притому лише тут, на землі. Людина повинна за життя покаятися, інакше буде запізно. Під час земного життя людини Бог приймає і прощає будь-якого грішника, котрий приходить до Нього з каюттям. Спаси таку душу Він може тільки завдяки пролитій на Голгофі крові Його Сина Ісуса Христа.

Але ви скажете: моя церква вчить, що після смерті душа повинна пройти певний час очищення перед тим, як удостоїться потрапити до раю. Якщо вона так навчає, то дуже шкода, тому що вчення не від Бога, його в Біблії немає. Ніякі заупокійні молебні і панахиди за померлими не можуть вплинути на стан душі, які відійшли в той вічний світ. Спасіння в потойбічному житті неможливе! Покаєння і прийняття Спасителя там вже немає! Ось чому в Біблії так багато попереджень про те, щоб людина тут, на землі, не згаяла цю благодатну мож-

ливість, подаровану їй, — можливість покаятися і одержати прощення гріхів вірою в Господа Ісуса Христа і цим самим отримати дар спасіння.

Відразу після смерті вічна наша доля зафіксована або на небі, або в пеклі. Там не може бути ніякої зміни. Наше становище там назавжди визначене тут!

Повернімося до розповіді Ісуса. Чому багач потрапив до пекла. Чи тому, що він багач? Ні, бути багатим — не гріх. Звичайно, багато залежить від того, як людина набула своє багатство. У Біблії читаємо про багатьох багатих людей, які були відданими дітьми Божими. Отже, не багатство було причиною того, що багач потрапив у пекло. З цієї ж причини не бідність, негаразди і страждання забезпечили Лазарю місце на небі. Ні! Була інша причина того, чому один потрапив до пекла, а другий — на небо.

Єдине, що загороджує людині вхід на небо, у вічне блаженство, — це її гріх. А гріх притаманний всьому людству, бо всі згрішили і всі позбавлені слави Божої, немає жодного винятку. Саме гріх зруйнував початковий договір між Богом і людиною. З часів гріхопадіння людина стала «дитям гніву». Усі без винятку люди впадали в грішну натуру Адама. Тому не багатство і не бідність визначають взаємостосунки людини з Богом. Вбогий чи багач усі однаково є грішниками перед Богом.

Апостол Павло так описує стан людини. Він нагадує християнам, якими вони були до того, як Бог за милістю Своєю воскресив їх до нового життя: «... Усі ми проживали колись у пожадливостях нашого тіла, як чинили волю тіла й думок, і з природи були дітьми гніву, як і інші, — Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом — спасенні ви благодаттю — і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі» (Еф. 2:3-6).

Перше, про що апостол Павло нагадує, — це те, що до відродження вони були духовно мертвими. Так, вони жили, але жили за звичаєм світу цього, за волею диявола. Вони були «дітьми гніву». Вони жили без Бога! Вони були відділені від братства відкуплених дітей Божих. Вони були безбожниками в цьому світі і жили без надії.

Кожна людина, що народжується в цей світ — безбожник. Вона духовно мертва! Чому? Тому, що впадала в грішну натуру своїх батьків, а гріх відділяє людину від Бога...

Щоб зрозуміти значення цієї духовної

смерті і причину, чому кожна людина, народжена в цей світ, духовно мертва, треба знати, що трапилося в Едемському саду, куди Бог помістив Адама і Єву. У книзі Буття ми читаємо такі слова: «І наказав Господь Бог Адамові, кажучи: «Із кожного дерева в раю ти можеш їсти. Але з дерева знання добра й зла — не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помереш!» (1 М. 2:16-17).

Ми знаємо, що наші прабабки не послухалися Бога і з'їли від забороненого плоду. І ще не проковтнули плід, як вже померли. Щоправда, фізично вони продовжували жити ще сотні років, хоч й фізично з тієї ж миті їхні тіла увійшли в стан смертності. Цим одним актом непослуху Адам і Єва миттєво померли духовно і були позбавлені вічного життя. У ту мить людина була розлучена з Богом. Коли людина згрішила проти Бога, Бог, будучи святим, не міг бути миритися з гріхом і залишатися в договорі з тим, хто вчинив гріх. Тому людина повинна була покинути Бога.

І тепер кожний спадкоємець Адама (тобто всі ми) впадував його грішну натуру і народжується в цей світ духовно мертвим. Ось чому людина не може не грішити — така її натура, її природа. Вона без Бога в цьому світі, а бути без Бога — означає перебувати в сфері дії смерті.

У цьому плані як багач, так і бідний Лазар нічим не відрізнялися. Обидва були мертвими через свої гріхи і злочини, обидва впадували в грішну Адамову натуру, і тому обидва були без Бога в цьому світі.

Але чому ж тоді Лазар потрапив на небо, а багач — до пекла? Єдина причина того, чому Лазар опинився на небі (іншої бути просто не може) — те, що Лазар прийняв життя Боже. А це життя може дати тільки Христос. Тільки той, хто вірує в Сина Божого, тобто в Ісуса Христа, має життя. Лазар у бідності своїй звернувся до Бога і здобув життя вічне вірою в Господа Ісуса Христа. Інакше він не зміг би його здобути. Він нічого не мав тут, у цьому світі, зате в Ісусі він знайшов ні з чим не зрівнянне багатство — життя з Богом, життя вічне.

А багач був до того задоволений всім, що мав тут, у земному житті, що просто не знаходив потреби шукати Бога. Він цілком обходився без Нього. Бог йому був не потрібний, йому й так добре. Він користувався всіма благами земного життя, жив у розкоші. Навіщо йому Бог?

Лазар, не відчуваючи задоволення у своєму земному житті, вважав за потрібне шукати Бога, і в Бозі він знайшов все. Цікаво, що ім'я Лазар

Чому треба читати Біблію щодня

говорить про освячення та очищення «водною купіллю у Слові» (Еф. 5:26). Ісус також стверджував: «Через Слово, що Я вам говорив, ви вже чисті» (Ів. 15:3). Біблія — це джерело, яке очищує нас. Це той засіб, який обмиває та освіжає наш розум і серце. Слово Боже очищає наші думки, емоції, погляди і наміри серця (Євр. 4:12).

Біблія дає нам духовну свободу (Ів. 8:31-32), звільняє нас від пут гріха в діях, емоціях та думках.

Вона береже нас від гріха (Пс. 119:9-11), застерігає від можли-

вих помилок та охороняє наше життя від прогріхів. Вона збудовує духовну огорожу від впливу гріха і спокус піти на компроміс з гріхом.

Біблія збудовує нашу віру, підтримує і зміцнює її (Рим. 10:17; 1 Пет. 2:2).

Слово Боже необхідне нам також для впевненості у спасінні (1 Ів. 5:13); для перевірки істинності вчення (Тит. 1:9); для того, щоб правильно визначити життєві пріоритети (Мт. 6:33); для правильного виховання дітей (Повт. Зак. 11:18-19).

І ВІДПОВІДАЄМО НА ВАШІ ЗАПИТАННЯ

Насамперед тому, що цього хоче Бог. Для християн це така ж потреба, як їсти і пити. У Книзі пророка Єремії читаємо: «Як тільки слова Твої знаходилися, то я їх поїдав» (Єр. 15:16). У самій Біблії наводяться численні пояснення того, чому ми маємо читати та вивчати її.

По-перше, вона нам необхідна для пізнання сутності Бога, Його величі (Пс. 19); любові (1 Ів. 4:16); милосердя (Чис. 14:18).

Біблія вказує на Божу спрямування і керівництво (Пс. 119:105, 133); вона освітлює нашу дорогу, робить її зрозумілою, вказує напрямом в житті.

Біблія очищає нас духовно — в Посланні до ефесян Павло

Біблійна ботаніка

ДУБ

«І Авраам став наметувати, і прибув, і осів між дубами Мамре... І він збудував там жертівника Господеві»
(Бут. 13:18).

Окремі діброви в Палестині колись мали, мабуть, доволі поважний вік, бо їм навіть надавали персональні назви: діброва Фаворська (1 Сам. 10:3), діброва Море (Повт. 11:30). До речі, діброви в Україні народ називав так: Дубина, Діброва, Дубовий Гай, а населені пункти — Дубова, Дубно тощо.

Зауважимо, що діброви найчастіше представлені дво-триярусними деревами. Поряд із дубом у них зростають липа, ясен, клен, бук, в'яз, тополя. Для них характерний густий підлісок і трав'яний покрив. Діброви ростуть переважно на багатих і добре зволжених ґрунтах. Тому можна припустити, що біблійні діброви були представлені досить густим деревостаном, зростали на багатих ґрунтах, у них переважали велетенські дуби.

Між дубами Мамре наметував і поставив жертвник Авраам — праотець ізраїльтян. Саме під одним із гігантських дубів Мамре Господь заповідав нащадкам Авраама Край Обіцяний (Бут. 12:6-7). За свідченням очевидців, біля Хеврона (30 км від Єрусалима) росте дуб понад 3,3 м в обхваті, тинь від якого сягає 30 м в діаметрі. Народ називає його «дубом Авраама».

Бог вибрав найкращі лісові угіддя для розмови із Авраамом. Недарма пророк Ісаїя порівнює Божих слуг із «дубами праведності» (Іс. 61:3).

Відомо, що окремі дуби доживають до півтора тисячі років. Їх висота нерідко сягає 50 і більше метрів, а діаметр — півтора метра. Тому в Біблії зазначено,

що під цими деревами-гігантами іноді влаштовували збори, ховали мертвих (Бут. 35:8). До речі, наші предки слов'яни під кремезними дубами теж влаштовували військові наради, приймали важливі державні рішення.

Під дубом неабияких розмірів була похована Девора — годувальниця чи нянька Ревеки, дружини Ісака. Дуб назвали Аллон-Бахут, що значить дуб плачу.

На жаль, Божому творінню — дереву дуба люди часто покланялися, порушуючи Господню заповідь: «Богові вклонися!» (Об. 22:9). У Стародавньому Римі дуб був присвячений богові Юпітеру. Слов'яни присвячували його богові грому та блискавки — Перуну. Вважалося, що в шелесті листя виявляється воля богів, яку розуміли лише волхви і жерці. Дуб, який разом з іншими породами згадує пророк Ісаїя (44:14-15), застосовували як матеріал для виготовлення різних божків і кумирів.

Відомо, що від нестачі води чи від хвороб листя рослини, у тому числі й дуба, всихає. Така ж доля очікує й грішників: «Бо станете ви, як той дуб, що листя всихає йому, і як сад, що не має води» (Іс. 1:30).

Аморейці були наймогутнішим племенем у Ханаані (Бут. 10:16; 14:7, 13; Числ. 13:30; 21:21-31 та ін.). Але вони канули в небуття, хоч були високі, як кедр, і міцні, як дуб (Ам. 2:9). Хоча дуб, як відомо, надзвичайно стійкий проти різних негод, його деревина напрочуд стійка і міцна, але сила Бога у багато разів міцніша від Його творіння — дуба.

Вчені налічують 600 видів дубів, із них в Україні росте 46 видів, серед них 43 — інтродуковані (завезені з інших регіонів). В Україні зростають дуби черешчатий, або звичайний, скельний, пухнастий.

Дуб — порода світлолюбна. Як

Василь РЯБЧУК

Професор, доктор біології

кажуть біологи, він полюбить рости в шубі, але з відкритою головою. Надає перевагу багатим ґрунтам. Дуби-гіганти з темно-блискучим листям завжди викидають захоплення. Він добре очищує повітря від пилу, кіптяви та різних шкідливих домішок.

Деревина дуба звичайного тверда, пружна, міцна, стійка проти гниття. Завдяки мальовничій текстурі деревина цінується у виробництві шпону, паркету, меблів, клепок, токарних і різьбярських виробів.

У деревній корі та листі містяться дубильні речовини, які застосовують у медицині, взуттєвій промисловості. Жолуді — високопоживний корм для домашніх і диких свиней.

Кору дуба використовують як проти-запальний засіб при запаленні слизової оболонки рота, глотки й гортані, при стоматиті, пародонтозі, флюсі, гастриті, при шлункових кровотечах, проносі, хворобах печінки та селезінки, захворюваннях шкіри (екзема, тріщини, відмороження, опіки тощо), а також при отруєнні грибами, солями міді, свинцю, олова.

Настій дубової кори для внутрішнього вживання (1 чайна ложка кори на 400 мл холодної кип'яченої води, настоюють 6-8 годин) вживають по 2-3 столові ложки 3-4 рази на день.

Відвар кори для внутрішнього вживання (1 столова ложка кори на 200 мл окропу) вживають по 1 столовій ложці 2-3 рази на день.

При опіках вживають відвар кори (40 г кори на 200 мл окропу) як примочки.

При пітливісті ніг застосовують відвар кори (50-100 г кори на 1 л окропу).

... Дуб любить світло. Він тягнеться до тепла та сонця. І так само справжні християни линуць до Світла світу — Ісуса Христа.

І СВДЧЕННЯ

Я — син проповідника. Мій дідусь також був проповідником. Ще маленьким запросив Христа у своє серце, але коли мені виповнилося 20 років, «церкви» з мене було досить. Наступні 20 років я провів у пошуках якої-небудь іншої ідеї як можливої істини, але Бог милостиво покликав мене назад до Себе... Однак це вже зовсім інша історія!

Істинна історія мого пробудження

Раптом усвідомив, що Він є... І наче пробудився! Моя спрага Божого Слова була невгамовна, і протягом наступного часу я багато разів читав Біблію і слухав її на CD. Я думав, що вірою в Біблію як істину і вважав себе вірним свідком Христа.

Якось я був в офісі сам і слухав, як по радіо промовляв якийсь Кен Хем. Він коротко й переконливо заявив, що динозаври були створені під час буквальных шести днів творення приблизно шість тисяч років тому разом з людьми, що вони жили в Едемському саду, а також були на борту ковчега разом з Ноем.

Ніколи раніше я не чув про цього чоловіка, але був настільки вражений, що виключив радіо і фактично із зневагою сказав вголос: «О, Господи, що він робить? Невже він не розуміє, наскільки нерозумними виставляє віруючих людей у світі такими розмовами? Як можна проповідувати людям про Тебе, коли вони постійно чують такі нерозумні речі? Усі знають, що світові мільйони років і динозаври вимерли задовго до появи людини...»

Десь всередині моєї свідомості я почув цілком чіткий голос: «Хто це сказав?».

Трохи здивований, я швидко почав думати про контраргументи: «Ну, мої шкільні підручники з біології і фізики містять багато доказів, наприклад...» (потім пішли тривалі розмірковування, які закінчилися задоволенням від того, як багато я розумів).

І знову той самий чіткий голос прозвучав у моїй свідомості: «Хто це сказав?».

Я подумки перенісся в роки мого навчання в інституті, пригадуючи засновану на обрахунках фізику, абераційний час, розмір всесвіту і так далі... Це ж, врешті-решт, «вища освіта»! Не кожний розуміє чи пам'ятає такі речі! Все-таки, я розумний хлопець!

Однак тепер я розумів, що сліпо вірив людській «мудрості» і сумнівався в істинності Слова Божого, навіть не усвідомлюючи цього.

Потім настала пауза, і знову ніжний, але наполегливий голос: «Хто це сказав?».

Моє роздратування (чи навіть паніка) почало зростати. Я зазвичай не конфлітував сам з собою і в думках почав чіплятися за все, що тільки приходило мені в голову, — за методи датування, геологічну колонну, за кістки динозаврів, теорію струн, великий вибух і...

Все той же спокійний голос: «Хто це сказав?».

Раптом мене мов блискавкою вра-

зило, і я буквально ледве втримався на ногах... В одну мить моє світосприйняття було зруйноване, гордість покинула мене, коли я сумирно усвідомив: «Це сказала людина».

Досі пам'ятаю, що після цієї думки в мене на обличчі появилася легка усмішка. «Бог правдивий, а кожна людина неправдива» (Рим. 3:4).

Цим було сказано все. Моя внутрішня суперечка була закінчена. Я програв! Я був просто вражений! Це був кінець мого діалогу в думках, але інтелектуальний діалог лише починався. Якби я міг просто сказати, що повірив. Але це було не так. Адже, врешті-решт, я «мисляча людина». Однак тепер я розумів, що сліпо вірив людській «мудрості» і сумнівався в істинності Слова Божого, навіть не усвідомлюючи цього.

Я не міг відразу сприйняти цю ідею, а просто пообіцяв Богові, що відкрию свої очі. Замість того, щоб вірити в те, що раніше автоматично сприймав за істину, я відклав свою «мудрість» набік (тобто став нерозумним) і почав усе спочатку. Я почав досліджувати історії, в які раніше просто вірив, і просив у Бога мудрості (яку Бог обіцяє дати надмір всім, хто її шукає).

Подорож, в яку я відправився, була неймовірною, моя віра зростала в геометричній прогресії, тому що кожного разу, коли я стикався з викликом, я виходив з нього зміцненим і підбадьореним!

Радійте! Ми на боці Істини! Нам не треба нічого боятися, захищаючи свою віру, тому що Боже Слово — це істина! Нам не потрібно (більше того, ми не повинні) йти на компроміси! Я закликаю всіх, хто називає себе Християнами, впокоритися.

Станьте нерозумними в очах цього світу і відкладіть набік те, що, на вашу думку, ви знаєте, почніть досліджувати ці «історії». Відкрийте очі, щоб шукати і бачити обман. Тепер я усвідомлюю, що мої колишні знання — це неправда, до того ж, навіть погано прихована! Християнська віра не сліпа — Бог милостиво наповнив Своє творіння свідченнями того, що Його Слово істинне! Бог хоче, щоб Його знали — шукайте істину ревно із сумирним серцем, і Боже Слово буде підтверджуватися кожного разу, коли ви будете це робити!

Коли ми віримо спокуснику, ми перетворюємо у своєму серці Божу Істину на оману. Ми одержуємо спасіння через віру, і якщо ми вибираємо вірити людині і не вірити Богові, навіть не намагаючись відшукати істину, то чи будуть в такому разі наші серця вірними?

www.answersingenesis.org.

ПРАКТИЧНЕ ХРИСТІЯНСТВО

Кожен з нас має сім отворів в голові. Число сім у Писанні часто означає завершеність. Ми маємо по дві очі, два вуха, дві ніздрі. Сьомим отвором Творець визначив рот. Більшість із нас використовує рот найпевнішим чином. Цей отвір спричиняє нам більше проблем, ніж шість інших, разом взятих.

Якщо ви візьмете Симфонію (довідковий посібник для вивчення Біблії) і проаналізуєте всі слова, пов'язані з мовленням, — такі, як «рот», «язык», «уста», «мова», «слова» тощо, ви здивуетесь, як багато Біблія говорить про цей об'єкт. І для цього є всі підстави: немає нічого більш взаємопов'язаного з нашим добробутом, ніж наш рот і язык.

Прочитаймо уривок з 33-го псалма: «Ходіть, діти, послухайте мене, — страху Господнього я вас навчу! Хто та людина, що хоче життя, що любить дні довгі, щоб бачити добро? Свого языка бережи від лихого, а уста свої — від говорення підступу» (Пс. 33:12-14).

Ці натхненні слова Бога пропонують нам, дітям Божим, навчитися страху

Господнього. Ніщо інше не приносить більшого благословення, плодоносності і впевненості, ніж страх Господній. Таким чином, там, де в Писанні пропонується навчитися страху Господнього, там тим самим пропонується дещо невимовно цінне і значніше за все. Під словами «хоче життя» і «любить дні довгі» псаломспівець мав на увазі страх Господній. У Писанні життя, сповнене добром, і страх Господній завжди тісно пов'язані. Якою мірою ми маємо страх перед Господом, такою ж мірою ми маємо і радість праведного життя.

Де ж починається страх перед Господом? Псаломспівець каже: «Свого языка бережи від лихого, а уста свої — від говорення підступу». Іншими словами, цілком очевидно, що наш язык і наші уста є тою першою сферою життя, в якій виявляється наш страх перед Господом. Якщо ми можемо берегти свій язык від лукавства і уста від неправди, то ми можемо просуватися в повноту благосло-

вень, у повноту страху Господнього. А з повнотою страху Господнього приходять життя і дні довгі. Ми не можемо мати добре життя, якщо не віємо контролювати свій язык і свої уста.

У Книзі Приповістей 13:3 говориться: «Хто уста свої стереже, той душу свою береже, а хто губи свої розпускає, — на того погубить».

Ваша душа — це і є ваша особистість. Це ви самі. Це та сфера, проявляючи слабкість в якій, ви даєте доступ ворогові. Якщо ви хочете зберегти свою душу, ви повинні стерегти свої уста. А якщо ви говорите нерозважливо, вас спіткає біда. Ці альтернативи цілком очевидні. Якщо ви пильнуєте за своїм языком, ви в безпеці; якщо ви не є господарем своїх слів, то ваш кінець — погубить. Це так очевидно, що не вимагає доповнень і уточнень.

Уся Книга Приповістей наповнена цими принципами. Прип. 21:23: «Хто стереже свої уста й свого языка, той

душу свою зберігає від лиха».

Якщо ви стережете свої уста й свій язык, ви оберігаєте душу і життя. Ви в безпеці. Але якщо ви не будете робити цього, то ви — в біді.

Наведемо ще два важливі моменти з Книги Приповістей 15:4, що стосуються нашого языка: «Язык лагідний — то дерево життя, а лукавство його — заламання на душі». Вираз «язык лагідний» єврейською мовою буквально звучить як «зіцлений язык». Це, очевидно, вказує на те, що наш язык може потребувати зіцлення. Без сумніву, язык кожного грішника потребує зіцлення. Язык — це сфера в житті кожного, де гріх завжди очевидний. Є сфери життя грішника, в яких він не чинив злочинів. Але язык — це саме та сфера, в якій кожний грішник чинив злочин, і вона повинна бути зіцлена.

«Зіцлений язык — дерево життя». Знову зверніть увагу на тісний зв'язок між життям і правильним використанням языка. Альтернативою зіцленню є «лукавий язык — заламання на душі».

Багато благословень приходять, але не залишаються і втрачаються через язык. Ми повинні вчитися жорстко панувати над языком, якщо хочемо утримувати благословення, яке посилав Господь. Одна річ — отримати благословення, і зовсім інша — утримати його. Зіцлений язык — дерево життя, яке приносить життя нам і тим, що поруч.

У Книзі Приповістей 18:21 читаємо: «Смерть та життя — у владі языка, хто ж кохає його, його плід поїдає». Альтернатива, як завжди, очевидна: це або смерть, або життя. І обидві вони підвладні язикові. Якщо ми вживаємо язык правильно, він стає для нас деревом життя. Але якщо ми використовуємо язык неправильно, то результатом буде смерть.

Ми можемо бути впевнені, що споживатимемо плоди тих доріг, які виберемо для свого языка. Кожен з нас покидає плоди свого власного языка. Тому Бог попереджує нас, що і смерть, і життя — у владі языка.

Д. П.

ВІРУЮ

«Всесвіт справді створений. І створив його Бог», —

вважає київський фізик-ядерник Владислав ОЛЬХОВСЬКИЙ

ІНТЕРВ'Ю

Доктор фізико-математичних наук, професор, завідувач лабораторією часового аналізу ядерних процесів Інституту ядерних досліджень НАН України, член Українського фізичного товариства, член Американського математичного товариства, член-кореспондент двох закордонних академій, автор і співавтор понад 200 наукових статей у відомих фізичних журналах, автор понад 40 апологетичних християнських статей, автор близько 10 статей з наукової етики.

— Чому ви прийшли до віри в Бога, адже в радянські часи людей вчили, що наука «відкинула» Бога? Які свідчення переконують вас у реальності створення?

— Зі шкільних років я шукав смислу свого власного життя, але марксизм-ленізм і всі відомі тоді світогляди не давали задовільної для мене відповіді (а Біблія була заборонена). Тільки після розвалу СРСР, коли вивчення Слова Божого стало доступним і появилися біблійні домашні групи, я поступово знайшов смисл життя через Біблію, прийняття жертви Христа заради спасіння всіх людей (після первинного гріхопадіння). А в реальності створення мене переконують наукові свідчення віку всесвіту, які вказують на те, що всесвіт має початок і спрямований до свого кінця.

— Наука відкрила, що всесвіт тонко налаштований для життя. Чи не могли б ви пояснити це детально?

— Якщо, скажімо, змінити масу і заряд електрону лише на кілька часток відсотків, то життя у воді і на землі стане неможливим. Ядра кисню і водню мають точно налаштовані енергетичні рівні. Якби співвідношення маси електрону до маси протону було трохи більше чи менше, молекули не могли би утворюватися. І таких даних дуже багато. Відкриття фізики узгоджуються з тим, що говорить Писання: «Він той Бог, що

землю вформував та її вчинив, і міцно поставив її; не як порожнечу її створив, — на проживання на ній Він її вформував» (Іс. 45:18).

— Значить, ви сумніваєтеся в науковості теорії еволюції і її здатності пояснити походження тварин і рослин.

— Поки що жодному вченому не вдалося науково пояснити походження живого і неживого. Про це прямо говорять статті про великі не вирішені проблеми природознавства відомого російського вченого В. Гінзбурга, лауреата Нобелівської премії 2004 року. Ніхто досі не знайшов жодного незаперечного прикладу про перехід будь-якого виду в більш складний. До того ж творіння демонструє складність, походження якої неможливо пояснити натуралістичними процесами. А мікроеволюція всіх видів (без їх перетворення в інші види) насправді відбувається.

— Чи правда, що еволюція суперечить Другому закону термодинаміки. Чи не суперечить еволюційний сценарій (від великого вибуху до людини) іншим законам фізики?

— І справді, еволюція (прогресивна макроеволюція) суперечить Другому закону термодинаміки (закону зростання ентропії) як для всіх замкнутих систем, так і для відкритих систем без притоку

зовнішньої інформації (типу генетичної і тим більше духовної), вказуючи на те, що розвиток світу через еволюцію неможливий. Висловлюючись зрозумілою мовою, скажу, що цей закон свідчить, що все має тенденцію до безладу, простоти, хаотичності і дезорганізації. Еволюція ж вчить, що від початку всесвіту все розвивалося від простого до складного. Таким чином, цей фундаментальний закон природи є непереборним бар'єром для того, щоб натуралістичний еволюційний процес міг:

- 1) утворити складний фізичний всесвіт з нічого;
- 2) спонтанно дати початок біологічного життя;
- 3) диверсифікувати (також спонтанно) органічне життя в багатьох складних формах, постійно збільшуючи генетичну інформацію.

Стандартна відповідь еволюціоністів про те, що земля — це відкрита система, яка одержує енергію від сонця, не вирішує проблему, так як, по-перше, не вирішується питання походження складного організованого всесвіту (замкнута система), по-друге, самого притоку зовнішньої енергії недостатньо для збільшення складності і організованості. Необхідні ще:

- 1) механізм для перетворення вхідної енергії (наприклад, фотосинтез у рослин, двигун у машин, метаболізм у людей і т. д.);
- 2) «програма» (інформація), яка спрямовує би збільшення складності (наприклад, генетична інформація в ДНК організму спрямовує її розвиток із насіння-клітини в дозрілий функціональний організм).

А еволюційний сценарій всього всесвіту від великого вибуху до людини просто не може бути пояснений всією сукупністю відомих нам законів фізики.

— Живі організми наповнені розумною інформацією. Чи можуть натуралістичні процеси (наприклад, мутації) породжувати і збільшувати генетичну інформацію?

— Поки що нікому не вдалося знайти хоч би один такий приклад.

— Чому ж еволюцію продовжують викладати в школах як факт?

— Теорія еволюції (саме прогресивної макроеволюції) викладається в школах за давньою радянською атеїстичною традицією, без будь-якого бажання виникати у відомі альтернативні теорії (в тому числі і креаціоністську).

— Як, на ваш погляд, впливає на суспільство масова популяризація еволюційних ідей?

— Така популяризація ідей прогресивної макроеволюції від неживого до живого і від простих видів до складніших ставить основою реальності матеріальну природу замість Творця і є, по суті, пропагандою натуралізму-матеріалізму та атеїзму.

— Розкажіть про кілька останніх відкриттів фізики, що стосуються питання створення та еволюції.

— Радіометричне датування за елементами з тривалим періодом напіврозпаду еволюціоністи використовують як одне з основних свідчень на користь стародавності землі і всесвіту (мільярди років). Без припущених тривалих періодів часу макроеволюція просто неможлива. Метод радіометричного датування ґрунтується на ряді припущень, одне з яких — постійність періоду напіврозпаду радіоактивних елементів.

В Німеччині група фізиків під керівництвом Веффера в кінці 90-х років минулого століття виявила скорочення періоду бета-напіврозпаду в мільярд разів одного з космічних ядерних хронометрів при іонізації атомів. А в Києві група фізиків під моїм керівництвом з кінця 90-х (дослідження я почав особисто з початку 1998 р. і опублікував в Італії в 1998-1999 рр.) довела реальну можливість скорочення періоду альфа-розпаду збуджених ядер у великих масах речовини при врахуванні чергувань гамма-розпадів і гамма-збуджень в десятки тисяч і більше разів.

Усе це ставить під сумнів мільярди років історії, які пропонують еволюціоністи, і змушує переглянути дані про вік всесвіту, зірок і планет.

— Деякі люди стверджують, що не можна бути віруючим і при цьому займатися серйозною наукою.

— Наукове знання також ґрунтується на вірі.

на вірі. Ейнштейн говорив, що «найбільш незбагненне те, що всесвіт можна збагнути нашим розумом». Для християн це природна віра.

— Ви особисто дотримуєтеся буквальної історичності перших 11 розділів Книги Буття.

— Я не люблю захоплюватися алегоріями, бо вони часто свідчать про компроміс із вченими-атеїстами. В Писанні є алегорії, особливо в Псалмах (наприклад, «Для сонця намета поставив у них — а воно, немов той молодий, що виходить із-під балдахону свого, — воно тішиться, мов той герой, щоб пробігти дорогу! Вихід його з краю неба, а обіг його — аж на кінці його, і від спеки його ніщо не заховається» (Пс. 19:5-7).

Однак перші 11 розділів Буття не є алегорією, ці розділи, як і вся Книга Буття, описують реальні історичні події. Саме тому інші автори Біблії (пророки і апостоли) ставляться до подій, людей і часових періодів перших розділів Буття як до реальної історії, а не як до інакомислення чи метафори.

Щодо інтерпретації шести днів творення Буття як алегорії про шість мільярдів років зауважу, що, по-перше, як відомо з теорії відносності, час залежить від швидкості системи відліку. Але ми не знаємо системи відліку, в якій творив Бог, адже відомі нам закони тоді ще не були встановлені. Очевидно, це була система праматерії, простору і часу, створена Богом, як це описано в перших двох віршах Біблії, і тоді Бог творив землю з біосферою, людиною і ближнім космосом справді шість звичайних днів, як це описано далі.

— Чим є для вас Біблія?

— Біблія — це Слово Боже, що має в моєму житті найвищий авторитет. Вона, як духовний хліб для душі, зміцнює у вірі при читанні після покаяння і прийняття жертви Христа. Вона дає мудрість і відповіді на багато запитань.

— Що означає для вас йти за Христом?

— По-перше, відверто сповідувати Його вчення і Добру Новину. По-друге, щиро старатися виконувати заклики Христа «бути світлом для світу і сіллю землі», хоч це, признаюся, вельми важко. І хоч часто доводиться падати, після сповіді перед Богом і каяття Він так сильно очищує, що появляється сила продовжувати бути світлом для світу і сіллю землі.

— Що б ви порадили нашим читачам, особливо молодим людям?

— Шукати віру, яка дасть їм істинний смисл особистого життя. Раджу починати з того, що задуматись над тим, звідки ми взяли, чому ми тут і куди йдемо? Хоча різні світогляди намагаються відповісти на ці запитання, та краще за Біблію відповіді вам ніхто не дасть.

НХС.

Чому здавна повелось, що євреї не визнають Ісуса як Месію? Чому рабини навмисно замовчують, що перші послідовники Христа були євреями? Чимало і християнських, і юдейських філософів намагаються знайти відповідь на ці питання але кінця цим пошукам не видно.

Першими послідовниками вчення Єгошуа (Ісуса) були виключно євреї, ревнителі Закону Мойсея. У Талмуді часто можна зустріти слово «мінім», під яким малися на увазі єврейські учні Месії. Одне небіблійне джерело повідомляє, що число учнів Єгошуа досягло понад 5 000 осіб і що така кількість прихильників співрозмірна з кількістю фарисеїв і саддукеїв.

У Новому Заповіті також говориться, що не лише простий і малоосвічений люд складав першу громаду, було чимало первосвященників і представників аристократії: «І багато хто з тих, хто слухав слово, увірували; число ж мужів таких було тисяч із п'ять» (Дії 4:4); «І росло Слово Боже, і дуже множилося число учнів у Єрусалимі, і дуже багато священників були слухняні вірі» (Дії 6:7).

Але коли Єгошуа був Месією, чому

Що приховують рабини?

тоді Його не визнали рабини? По-перше, тому, щоб збулося передбачене пророком Ісаєю: «Хто нашій спасенній тій звістці повірив, і над ким відкривалось рамено Господнє? Бо Він виріс перед Ним, мов галузка, і мов корінь з сухої землі, — не мав Він принади й не мав пишноти; і ми Його бачили, та краси не було, щоб Його пожадати!» (Іс. 53:1-2). По-друге, для тих, хто приймав вчення Єгошуа, це загрожувало відлученням від синагоги: «... Юдеї бо вже були змовились — як хто за Христа Його визнає, щоб той був відлучений від синагоги» (Ів. 9:22). Людина просто втрачала своє місце в суспільстві, у сім'ї, свою кар'єру. Небагато могли відмовитися від своїх «насиджених місць» і залишити всі свої земні радощі, задоволення і багатство заради істини, щоб йти за Божим голосом, як, наприклад, це зробив прабатько єврейського народу Авраам.

Але попри ці страхи і побоювання юдейські вчителі і рабини тасмном розмовляли з Ісусом наодинці. Якось до Нього прийшов один з начальників юдейських на ймення Никодим, відомий

в Талмуді як Накдимон бен Гуріон. «Був один чоловік із фарисеїв Никодим на ім'я... Він до Нього прийшов уночі та й промовив Йому: «Учителю, знаємо ми, що прийшов Ти від Бога, як Учитель, — бо не може ніхто таких чуд учинити, які чиниш Ти, коли Бог із ним не буде» (Ів. 3:1-2).

І в наш час рабини приходять до віри в Ісуса. Взагалі, якщо відкинути всі забобони і тверезо вивчати текст Тори, то стає очевидним, що вона вказує на майбутнього Месію-Відкупителя. Саме тому Єгошуа заявив: «Коли б ви Мойсееві вірили, то й Мені б ви повірили, бо про Мене писав він. Якщо Писанням його ви не вірите, то як віри поймете словам Моїм?» (Ів. 5:46-47).

Отож щоб вірити в Месію, треба вірити Мойсееві. На жаль, рабини самі звели для себе огорожу навколо Закону. Вони намагаються нав'язати не юдаїзм Тори, а юдаїзм рабинів і мудреців. Але тверезомислячі люди мали б вивчити першоджерело, перш ніж читати коментарі на нього.

Часто від релігійних лідерів єврейського народу можна почути, що месі-

анські євреї «займаються ідолопоклонством, поклоняючись своєму Ісусові». Але порівняймо віру в месіанство Ісуса з вірою любавицьких хасидів в месіанство Менахема-Мендела Шнеерсона. Після смерті в 1996 році останнього любавицького ребе частина хасидів все ще надіється на його воскресіння. Натомість ми віримо, що наш Месія воскрес на третій день, як про це говорили пророки (Ос. 6:2; Йона 2:1).

Рух любавицьких хасидів сьогодні, мабуть, найбільший і найвпливовіший в єврейському світі. Але поява цього руху на початку XVIII століття була сприяття неоднозначно. Більша частина євреїв Європи вважала хасидський рух сектою. Ідеї, які приніс в юдаїзм відомий Баал-Шем-Тов (1700-1760 рр.) про те, що євреї повинні служити Богові в радості і пізнавати Творця не тільки розумом, а й емоціями, були не прийнятні.

А рух месіанських євреїв значно давніший і починає свій відлік від народження Ісуса з Назарета. І один мудрий ребе на запитання ревнителів Закону, що робити з месіанськими євреями,

порадив залишити їх у спокої. Так само радив колись рабин Гамліель: «І встав у синагозі один фарисей, Гамалііл на ймення, учитель Закону, поважаний від усього народу, та й звелів на часинку апостолів вивести. І промовив до них: «Мужі ізраїльські! Поміркуйте собі про людей цих, що з ними робити ви маєте. Бо перед цими днями повстав був Тевда та й казав, що великий він хтось, і до нього пристало з чотириста людей. Він забитий, а всі ті, хто слухав його, розпорошилися та обернулися в ніщо. Після нього повстав, під час перепису, галілеянин Юда та й багато людей потягнув за собою. Загинув і він, а всі ті, хто слухав його, розпорошилися. І тепер кажу вам: відступіться від цих людей і занехайте їх. Бо коли від людей оця рада чи справа ця буде — розпадеться вона. А коли те від Бога, то того зруйнувати не зможете, щоб випадком не стати і вам богоборцями!» (Дії 5:34-39).

Ми, євреї, повинні бути світлом Творця для всіх інших народів. Чи зможуть народи світу побачити в нас світло Божої любові та істини? Ми повинні відповідати стандартам і вимогам, які дав нам Бог, а не підкреслювати свою значущість за рахунок приниження інших. Поважаймо думку інших, і тоді Всевишній буде поважати нас.

Сімха ПОЛОНСЬКИЙ.

Рюкзак зі знаннями

Я добре пам'ятаю той день, коли високо в Кримських горах, в оточенні осіннього первісного лісу, вдихаючи ароматне і освіжаюче гірське повітря, тримав у руках паруючу тарілку з... У це важко повірити, але це правда. З манною кашею. Я не міг уявити, що манна каша, яку я ненавидів з дитинства, може бути такою смачною. А коли хтось із дітей додав у мою тарілку з білосніжною кашею малинове варення, її смак став ще вишуканішим. І ось тоді я вирішив: приїду додому — обов'язково зварю собі цілу каштрюлу такої ж диво смачної манної каші.

І ось ми повернулися. Минуло кілька днів, і я вирішив, що пора виконати свою обіцянку. І з рішучим виглядом пішов на кухню, думаючи: якщо вже діти, в похідних умовах, у звичайному казанку і на такому ж звичайному вогнищі приготували таку смачоту, уявляю, що вийде в мене, новоспеченого кухаря, оснащеного новітніми інструментами кулінарії. Наперед втішаючись смачною вечерею, приготовленою своїми руками, я з почуттям глибокого оптимізму взявся за діло. Включаємо газ. Нагріваємо воду. Висипаємо на око манку. Можливо, трохи цукру? Ну, не солі ж. Щось моя манка не така біла, як у поході, — я почував потилицю. Щось у ній багато твердих грудочок... Так, гаразд, варення все виправить. І я старанно наливаю в каштрюлу свою останню надію — малинове варення. Усе! Готово! От сім'я зрадіє, скуштувавши мою страву.

Однак ніхто особливо не радів. Усі підозріло поглядали на сіро-малинову неоднорідну суміш і чомусь не хотіли насолодитися вишуканим смаком моєї власноруч приготовленої страви. Чесно кажучи, і мені вона не дуже припала до смаку.

Якщо ви не дівчинка і не вчилися в кулінарній школі, вам ніколи не зрозуміти мого вступу до статті про знання. А тим, хто знайомий з ремеслом кухаря, не просто цікаво, їм смішно читати про таких кухарів, як я. Прочитайте про мої намагання приготувати кашу своїй мамі чи бабусі, і вона вам пояснить, що я зробив неправильно. Та ще й розсміється, якщо ви їй скажете, що я все ж з'їв не менше тарілки тої суміші. Назвати це вариво кашею в мене тепер язик не повертається.

Чому так сталося? А тому, що я не знав, як треба варити манну кашу. А не знав тому, що ніколи цьому не вчився.

Життя багатьох людей нагадує мені це не-смачне вариво, яке я приготував своїми руками. Вони не знають, як жити. Вони не хочуть вчитися жити правильно. Їм не вистачає знань про те, куди спрямувати свою дорогу і де у круговерті безглуздо життя знайти своє справжнє щастя. А коли в людини немає знань, очікувати, що в неї все буде добре, не доводиться.

«Приховують мудрі знання, а уста нерозумного — близькі до загибелі» (Прип. 10:14). «Візьміть ви картання моє, а не срібло, і знання, добірніше від щирого золота» (Прип. 8:10).

Колись давно хлопець на ім'я Джек, одержавши гроші і благословення старшої сестри, відправився на пошуки золота в славновісний Клондайк. Минуло шість місяців, гроші для подорожі закінчилися, юнак захворів на цингу і з величезними труднощами повернувся додому. Він не привіз ні грама золотого піску.

Ось невдаха — скажете ви. Але не кваптеся з висновками. Хлопця звали Джек Лондон, а в похідному наплічнику, не обтяженому вагою бажаного металу, він привіз записки побаченого на півночі і розповіді почутих історій. Ці спогади і нікому не потрібні клатки паперу з помітками потім принесли йому мільйони, піднімали його на п'єдестал літературної слави.

І справді, знання краще за тисячі кілограмів срібла і золота. Тому варто шукати знань. Здобуйте їх у школах, із книг, слухаючи проповіді, читаючи

Писання, відвідуючи семінари. А коли знайдете, акуратно й обережно покладіть у свій життєвий наплічник, воно вам ще знадобиться.

Однак знань так багато. Як не розчинитися в безмежному океані існуючих філософій? Закони моди, новинки музичної культури, фігури політичної сцени світу, ігри, кінокритика, бомонд, гоночні авто, яхти, так багато всього. Від стрімкого прогресу крутиться голова. Що вибрати? Чому приділити свій час?

Можливо, ви чули про відомого дослідника Арктики Джона Франкліна. Після однієї з тріумфальних подорожей король Англії Георг IV посвятив його в рицарі, а пізніше призначив на пост губернатора Тасманії. 5 травня 1845 року Джон Франклін відправився у свою останню подорож, очоливши «Еребус» і «Террор» — кораблі, що взяли участь в експедиції. Незабаром ці два кораблі опиняться в льодяному полоні, а всі учасники експедиції загинуть від холоду і голоду. Лише через десять років, завдяки наполегливості дружини Джона Джей Франклін, стане відомо, що кораблі опинилися в залізних обіймах арктичної криги, а всіх учасників небезпідставно будуть вважати загиблими. Я читав про оснащення кораблів. Парадна форма з позолоченими гудзиками, бібліотека з кількох тисяч томів, срібне столове начиння і кришталеві сервізи.

До чого безглуздо везти з собою срібні тарілки замість запасу вугілля, балні костюми замість теплих шуб, книги великих філософів замість запасу провіанту, комплекти настільних ігор замість сокири і лопати.

Згідно з розрахунками, запасів повинно було вистачити на три роки плавання. Але Франклін допустив серйозну помилку, завантаживши разом із звичайним борошном, сухарями і солониною вісім тисяч банок овочевих і м'ясних консервів вагою від одного до восьми фунтів. Консервовані продукти були виготовлені за патентом Стефана Голднера. У 1852 році перевірка показала, що із 2640 десятифунтових банок цієї фірми придатні до споживання були тільки 420. На жаль, Франкліну це відкриття довелося зробити вже в Арктиці.

Друже, тобі дуже важливо знати, що за вантаж у тебе в запасі. Чи можна буде ним користуватися без загрози для життя? Чи будуть твої знання корисними? Чи принесе тобі зібрана тобою мудрість бажане щастя? Тільки Бог — джерело досконалого знання. «Коли ж любить хто Бога, той пізнаний Ним» (1 Кор. 8:3).

... Одного разу вночі він пробудився. Яскраве світло неземного походження освітлює його обличчя і змусило прикрити рукою примружені очі. Чистий і могутній голос Того, Хто говорив до нього, переповнив усе ество благоговійним страхом. Він знеможено опустився на коліна перед блискучою славою Того, Хто явився йому.

— Прости, що дати тобі, — почув він.

У нашій голові енергійно закрутилися б шестерні.

— Так, так, так, — нервово закусивши губу, поспішно підшукували б ми правильні слова для такого надзвичайного запитання. — Мені би... Мені би машину. Нову! Будинок! Величезний будинок на чудовому тропічному острові. І ще яхту! А якщо це надто багато, тоді хай просто начальник мені підвищить зарплату. Ні, начальник — це складно. Комп'ютер. Найбільший у світі телевізор. Найвродливіший у світі наречену. Свою футбольну команду, як в Абрамовича. Ні, все не те. Краще грошей. Багато грошей!

— Дай мені мудрість і знання! — відповів молодий цар Соломон.

«Дай тепер мені мудрість та знання, щоб умів я виходити й входити перед цим народом, бо хто зможе судити цей великий Твій народ?» (2 Хр. 1:10).

Незвичайна, несподівана відповідь. Але вражає правильна. І Богові ця відповідь дуже сподобалася. Настільки, що Він великодушно сказав: «За те, що оце було на серці твоєму, і ти не жадав багатства, маєтків та слави, ані душі ворогів своїх, а також довгих днів не жадав ти, а жадав для себе мудрости та знання, щоб судити народ Мій, над яким Я настановив тебе царем, то дасться тобі мудрість та знання, а багатство і маєтки та славу Я дам тобі такі, яких не було між царями перед тобою і по тобі не буде таких!» (2 Хр. 1:11-12).

Ось так, спочатку знання і мудрість, а вже потім багатство, маєток, влада і слава. Шукайте в Господа знань і мудрості, і чого-небудь доброго в житті ви обов'язково досягнете.

*Єлісей ПРОНІН.
Пастор.*

Ще в 1974 році Всесвітня Організація Охорони Здоров'я присвятила проблемі куріння доповідь, яка стала підсумком багаторічної праці вчених всього світу. Невинна на вигляд сигарета, що є для багатьох спочатку забавою, а потім задоволенням, перетворюється з часом на ворога, який забирає здоров'я в кожного, хто не зумів своєчасно спам'ятатися.

Правда про ТЮТЮН

Після 10-15 років згубна звичка стає для курця тягарем, але до того часу влада сигарети як наркотика стає настільки сильною, що перемагає свідомість. У затяжних випадках настає деградація розумових здібностей, коли людина перестає усвідомлювати елементарні істини, зрозумілі всім, але не зрозумілі курцями.

Але найстрашніше — що знаходиться багато людей, які роблять вигляд, що їм не зрозумілий вплив тютюну на здоров'я людини! Зазвичай такі захисники тютюну, не маючи у своєму розпорядженні серйозних наукових даних, усі як один посилаються на «дідуса», який нібито «не випускав люльки з рота і прожив до 70 років». Ось цей бідний «дідусь» і виставляється проти суперечливих наукових даних. Але ніхто не знає, скільки би він прожив, якби не мав цієї згубної звички. Не знають, як отруювали сигарети життя і йому, і людям, що оточували його.

Кожна викурена сигарета коштує курцеві 15 хвилин життя: Королівське товариство лікарів Англії спеціально вивчало це питання. Вони взяли сто тисяч людей, які не курили, і таку ж кількість курців. Обидві групи були однакові за віком, за місцем проживання і за заняттями. Виявилось, що середня тривалість життя курців на кілька років менша, ніж тих, хто не курив. Розділивши різницю років на кількість викурених за 30-35 років сигарет, вони і встановили, що кожна сигарета обійшлася їм у 15 хвилин.

Куріння не тільки скорочує життя, але й завжди приносить чи посилює хворобу. Серед курців смертність від всіх причин вдвоє вища. Перелік бід, викликаних курінням, найжахливішою з яких є рак, такий же довгий, як і страшний. До числа інших хвороб, тісно пов'язаних з курінням, належать пептична виразка шлунка, коронарна хвороба серця, хронічний бронхіт, емфізема легень та інші, де вплив тютюну посилює важкість протікання хвороби.

У тютюновому димі є кілька складових елементів, що шкідливо діють на людину. В одному кілограмі тютюну, який людина в середньому викурює за місяць, міститься 70 мілілітрів тютюнового дьогтю. А це означає, що за 10 років через дихальні шляхи курця проходить понад вісім літрів тютюнового дьогтю. Неважко уявити, що при всій схильності організму до самозахисту він не здатний опиратися такій кількості канцерогенної речовини, яка систематично, день у день, йому подається.

Рак легень у курців зустрічається у 20-30 разів частіше, ніж у тих, хто не курить; 96% хворих на рак легень курять понад 20 років; серед тих, хто не курить, хворих на рак легень 1-2 %.

Канцерогенна роль куріння впливає не тільки на легені. Встановлено, що рак інших локалізацій, як наприклад, рак піднебіння, язика, шлунка, стравоходу тощо у тих, хто курить багато, спостерігається приблизно у два рази частіше, ніж у не курців.

Хронічний бронхіт діагностується у курців у два рази частіше, а вся група респіраторних захворювань — учетверо частіше. Куріння викликає важкі захворювання легень не тільки в самих курців, а і в тих, хто з ними спілкується, особливо в дітей. Саме перебування нормальної людини в товаристві курця завжди несприятливе. Курець часто кашляє і вдень, і вночі. Про шкідливу дію нікотину на організм і особливо на його центральну нервову систему можна судити з того впливу, який робить перша викурена сигарета: нудота, блювання, «холодний піт» — ці симптоми свідчать про отруєння клітин мозку нікотинном, і таке отруєння клітин мозку має місце кожного разу, хоч організм до цього і пристосовується.

При курінні стінки судин спазмують. Куріння тютюну, як правило, посилює чи викликає напади коронарної недостатності.

У курців значною мірою страждають судини не тільки серця. У них часто виникає хвороба периферійних судин — так званий облітеруючий ендартерит, тобто йде закупорювання судини зсередини. Спочатку хвороба проявляється так званим проміжковим хроманням: при ходьбі появляється різкий біль в литках, який примушує людину зупинятися. Біль поступово минає, але через кілька хвилин ходьби знову появляється, і знову людина повинна зупинятися. Це грізний сигнал

курцю: треба негайно кинути курити, інакше буде дуже погано, оскільки ніяке лікування при курінні не допомагає.

Якщо людина не кине курити, хвороба розвиватиметься далі. Мертвіє великий палець ноги, потім вся стопа. Доводиться віднімати ногу. Якщо і в цьому разі курець не розлучиться з сигаретою, процес перейде на другу ногу, а потім і на руки...

Для таких хворих не тільки куріння, але навіть перебування в атмосфері тютюнового диму може бути згубним.

Звичайно, причин серцево-судинних захворювань багато, і кожна з них може призвести до загибелі хворого. Але куріння створює умови, за яких легше виникають і важче протікають всі серцево-судинні захворювання.

Куріння тютюну впливає негативно і на шлунково-кишковий тракт. Викурювання двох сигарет значно підвищує кислотність шлункового соку більш ніж на годину. Цим і пояснюється, чому куріння активує виразковий процес.

Шкідливий вплив тютюну на репродуктивну функцію — як у чоловіків, так і в жінок — відмічено теж давно. Чому ж куріння так згубно діє на людину? Річ у тому, що при курінні під впливом високої температури з тютюну виділяється близько 30 шкідливих речовин: нікотин, сірководень, аміак, азот, окис вуглецю і різні ефірні олії, серед яких особливо небезпечний бензидин — стопроцентний канцероген. Основна отрута — нікотин. За своєю токсичністю він не поступається синильній кислоті.

Американські дослідники встановили наявність у тютюновому димі при згорянні тютюну значну кількість полонію 200, який випромінює альфа-частинки. При викурюванні однієї пачки сигарет людина отримує дозу опромінення, яка дорівнює 36 рад, що в сім разів більше дози, встановленої угодою про захист від радіації.

Нікотин руйнує діяльність нервової системи, серця, легень, печінки, органів травлення, статевих залоз. Він викликає різкий спазм судин, у результаті чого настають різні мозкові розлади. Нікотин впливає на діяльність органів відчуття, знижує гостроту зору і слуху, притуплює нюх і смак.

Усе це не може не відбиватися на середній тривалості життя людини, як і на здоров'ї та працездатності кожного курця. Немає нічого дивного в тому, що, за даними Всесвітньої Організації Охорони Здоров'я, яка наполегливо вивчає цю проблему, кожен п'ятий померлий вмирає з причин, пов'язаних з курінням. Але, попри таку згубну дію тютюну на здоров'я людини, цей отруйний продукт отримує все більше поширення у всьому світі. То кому це вигідно?

Нищиться здоров'я мільйонів людей, скорочується середня тривалість життя на 5-6 років, завдається величезної шкоди природі, мільйони гектарів землі замість користі приносять людям шкоду!

За прибутки розпалачують своїм життям і здоров'ям люди всієї землі, особливо діти. Настала пора поставити перепону наркотичній отруті, що забирає щорічно півмільйона життів і приносить хвороби і втрату працездатності.

Для цього, окрім категоричної заборони прямої і опосередкованої пропаганди куріння, необхідно ввести ряд законодавчих заходів, що створювали б економічні і моральні перешкоди для цього отруйного наркотика — поширивши на тютюн (як і на алкоголь) закон про захист населення від наркоманії.

Своїм головним козирем міфологи вважали «мовчання віку». І справді, якщо Христос існував, чому про нього не згадують письменники та історики тієї епохи? Адже вона прославилася такими іменами, як Сенека, Пліній Старший, Ювенал, Марцеал, Йосип Флавій тощо. Чи так це?

По-перше, відсутність книгодрукування обмежувала кількість рукописів, що полегшило повне зникнення величезної маси манускриптів. Із 142 книг «Історії» Тита Лівія збереглося лише 35; від 40 книг праць Діодора Сіцилійського до нас дійшло всього 10; із 20 книг «Археології» Діонісія Галікарнаського залишилось дев'ять. В нікчемних уривках дійшли до нас твори Миколи Дамаського, зовсім зникли «Історія» Помпея Торга, історичні праці Страбона, Плінія Старшого, Юста Тиверіадського. Навіть знамениті «Аннали» Тацита не дійшли до наших днів повністю.

По-друге, дивно вимагати від античних авторів відомостей про такий незначний, на їх думку, факт, як короточасна діяльність якогось вчителя в глухій східній провінції. Тоді повсюди мандрували різні проповідники, і Христос, з погляду поган, від них нічим не відрізнявся.

Отже, римські і грецькі письменники повинні були згадати про нього тільки тоді, коли християнство заявило про себе як масовий рух. У Римі це сталося лише через 30 років після розп'яття у зв'язку з переслідуваннями християн в 64 році. До цього філософ Сенека навряд чи міг чути про них що-небудь достовірне. Але навіть якщо він і дізнався про християн, його мовчання цілком зрозуміле. В 65 році він виявився причетним до антиурядової змови і розрізав собі вени за наказом Нерона. Цілком зрозуміле також мовчання Марціала, Діона Хризостома і Ювенала, тим більше, що жоден з них істориком не був і не торкався політичних тем. Тит Лівій і Микола Дамаський померли ще до початку активності Ісуса Христа.

А як справи з іншими античними авторами? Чи справді вони нічого не говорять про Христа і християн? Виявляється, це далеко не так.

Пліній Молодший

Хоч до нас не дійшла праця Плінія Старшого, зате збереглися листи його племінника Плінія Молодшого (61-113), в яких він згадував про християн. З 111 по 113 роки Пліній Молодший управляв малоазійською провінцією Віфінією і за службовим обов'язком йому доводилося переслідувати християн. Безумовно, влада вже й раніше звертала на них увагу. В доповіді імператору Траяну Пліній описує життя християн, їх зібрання, молитви і звичаї. Важливо відзначити, що на допитах деякі з них признавалися, що вступили в спільноту 20 років тому, тобто близько 90 року. Кажучи про молитви християн, Пліній вживає вислів: «Молились Христу, ніби Богам». Це означає, що Пліній чув про існування Христа як людини; в іншому разі він говорив би просто про «Бога Христа».

Корнелій Тацит

Великий римський історик Корнелій Тацит (55-120), розповідаючи про пожежу в Римі влітку 64 року, говорить, що Нерон звалив вину на християн. Жоден

Стародавні про Христа

Йосип Флавій

Йосип Флавій (37-100), твори якого є головним джерелом Юдеї I століття, священик, вчений і політичний діяч, замолоду керував бойовими загонами Галілеї у війні проти Риму, але, потрапивши в полон, змінив своє ставлення до повстання. В книгах «Юдейська війна» і «Археологія», звернених до західної аудиторії, Флавій старався пристосуватися до розуміння своїх читачів. Тому фарисеїв він стилізував під стоїчну школу, а есеїв — під піфагорійців. Він повсюди наполегливо поширював думку, нібито повстання — справа рук купки авантюристів, що збурили народ. Йосип міг замовчувати християнство, як замовчував інші месіанські рухи. Однак короткі відомості про євангельські події історик все ж подає.

Насамперед він повідомляє про Івана Хрестителя. Це повідомлення Флавія визнала навіть атеїстична література. Флавій пише, що в 62 році первосвященик Ханаан другий, скориставшись відсутністю прокуратора, «виніс вирок про побиття камінням Якова, брата Ісуса, так само і кількох інших, звинувачуючи їх в порушенні Закону». Хто був цей Яків, ми знаємо з книг Нового Заповіту. Його справді називали «братом Господнім», оскільки він був із числа апостолів, що належали до сім'ї Ісуса.

В «Археології» параграф, спеціально присвячений Христові: «В цей час виступив Ісус, людина глибокої мудрості, якщо тільки можна назвати його людиною. Він творив дивні діла і був Учителем людей, які з радістю приймали істину, привертав до себе багатьох, у тому числі й еллінів. Він і був Христос. Пилат розп'яв його за доносом наших старійшин. Але ті, які любили його, не відступились від нього, бо на третій день Він знову явився їм живим, як це було передбачено богонатхненними пророками, які також передбачили про нього багато чудових речей. І до сьогодні є ще люди, що називаються за його іменем християнами».

Багато вирізів з цього тексту виглядають явно християнськими. Проте Оріген в III ст. писав, що Флавій, визнаючи праведність Якова, брата Ісуса, не вірив у нього Самого як Месію. Отже, він читав текст «Археології» в дещо іншому варіанті. В IV ст. церковний історик Євсевій Кесарійський вже цитує текст про Ісуса в тому вигляді, в якому він дійшов до нас. Найімовірніше, десь між III і IV ст. невідомий переписувач вніс до книги зміни.

Агапій

1912 року російський вчений О. Васильєв опублікував текст книги єгипетського історика Агапія, а недавно ізраїльський дослідник Ш. Пінес звернув увагу на цитату Агапія із Флавія, яка відрізнялася від загальноприйнятої версії.

«В той час жив мудрий чоловік, якого звали Ісусом. Спосіб життя його був гідним, і він славився своєю доброчинністю. І багато людей з юдеїв та із інших народів стали його учнями. Пилат присудив його до розп'яття і смерті. Але ті, хто став його учнями, не відреклися від його вчення. Вони повідомили, що він явився їм через три дні після розп'яття і що він був живим. Припускають, що він був Месією, щодо якого пророки передбачували чуда».

Пінес припустив, що саме так міг виглядати первісний текст свідчення Флавія. Це цілком ймовірно.

Отже, в «Археології» Ісус згадується один чи навіть два рази. А в «Юдейській війні»? Адже вона також стосується історії Палестини I ст. В тому вигляді, в якому «Юдейська війна» тепер існує, вона не говорить про Христа нічого. Але є припущення, що Йосип розповідає про нього в іншому варіанті своєї праці, написаному арамейською мовою. Не виключено, що відголоски цього варіанта можуть бути знайдені в давньоруському перекладі «Війни». Таку точку зору вперше висунули німецькі вчені Берендс і Айслер. Річ у тому, що слов'янська версія багато в чому відрізняється від грецької. Академік В. М. Істрін вважав, що вона могла бути запозичена з тексту самого Йосипа, який не дійшов до нас.

«Тоді появилася якась людина, якщо тільки можна назвати її людиною (природа і образ були людськими, вигляд же її надлюдський, а діла божественні), і творила чуда дивні і сильні. Усе, що вона робила, творила невидимою силою, словом і повелінням. Одні говорили про цього чоловіка, що він перший наш законодавець, воскрес із мертвих і явив багато зцілень і мудрості. Інші ж думали, що він посланий від Бога. Він же багато в чому противився законові і не дотримувався суботи за батьківським звичаєм, але нічого не чинив лихого і нечистого. Він все звершував не руками, а словом, і багато хто з народу йшли за ним, приймаючи його вчення, і багато хто думав, що через нього звільняться племена юдейські від рук римлян. Він мав звичай найчастіше бувати перед містом на Оливній горі. І там же зцілював людей. І зібрався до нього 150 прихильників (слуг), а багато з людей, що бачили силу його, вимагали, щоб він, увійшовши в місто і знищивши римське військо і Пилата, царював над ними. Але він відкинув це».

Після цього дійшла звістка про нього до юдейської влади. І, зібравшись до архієреїв, сказали: «Ми слабкі і не здатні протистояти римлянам. А якщо лук вже натягнутий, підемо і донесемо Пилатові, що чули і будемо спокійні. А то почує від інших і нас позбавить маєтку й вигубить з нашими дітьми». І, пішовши, повідомили Пилату. І він, пославши, побив багатьох від народу і привів Того Чудотворця. Допитавши його, Пилат зрозумів, що він доброчинець, а не злодій, не бунтівник, не шукач царства.

І відпустив його тому, що він зцілював помираючу його дружину. І той пішов на попереднє своє місце і почав творити діла, як і раніше, і ще більше народу збиралося навколо нього. І прославився він своїми ділами більше за всіх. Законники прониклися до нього ще більшою заздрістю і дали 30 талантів Пилату, щоб він умертвив його. І той, взявши, надав їм свободу самим виконати їх бажання. І вони шукали відповідного часу, щоб вбити його... Розп'яли його всупереч батьківському звичаю і багато знущалися над ним».

Слова про божественний образ Чудотворця простіше всього приписати християнському переписувачеві, хоч Йосипу були не чужі такі висловлювання. Цікаво інше. За слов'янською версією, Ісуса двічі арештовували і в момент взяття під варту воїни влаштували побиття народу. Багато в чому розповідь сильно відрізняється від євангельської. Християнський переписувач навряд чи наважився би суперечити Писанню; він не став би розповідати про подвійний арешт Ісуса. Законно припустити, що Йосип, знаючи про події з чихось уст, передав їх не зовсім точно.

Але навіть якщо текст про Христа в слов'янській версії цілком апокрифічний і свідчення в XVIII розділі «Археології» додано пізніше, у нас залишається повідомлення про страту Якова, «брата Ісуса», так званого Христа». Та навіть якщо, ставши на вкрай скептичну точку зору, відкинути і цей текст, у нас буде право запідозрити Йосипа у навмисному замовчуванні. Адже він чомусь не сказав ні слова про такого чоловіка, як Гіллель, хоч останній був найвидатнішим наставником Юдеї в епоху Другого храму.

Окрім Флавія, матеріал з історії Палестини новозаповітної епохи містить Талмуд. Це обширний збірник юдейських церковних уставів, законів, моральних приписів і легенд, що склалися протягом II-V ст. н. е. Початок його відноситься до I століття до н. е. Є в ньому і вказівки про Христа, але вони подані у формі зашифрованих і глухих натяків, найчастіше Талмуд називає Ісуса «Назарянином» або «тим Чоловіком». Сказано, що він займався «чародійством і збив Ізраїль з дороги», що «він навчився магії в Єгипті» і що його «повісили напередодні Пасхи». В Талмуді згадується про вчителя Єлізара, який жив наприкінці I віку і якого звинувачували в симпатії до християн. Він признався, що чув від якогось Якова з Секанії слова Ісуса, що сподобалися йому.

Хоч всі відомості короткі і нечіткі, укладачі Талмуду не сумніваються в реальності Ісуса. В іншому разі противники християн не забули б ними скористатися. Розуміючи це, міфологи готові йти навіть на свідомі підробки. Англійський історик Арчібальд Робертсон зауважував, що, роблячи це, міфологи «одні за одним потрапляють в нехитру пастку для простаків».

Де б ми були?

«Вже майже рік він лежить в психлікарні через п'янство!»

Новина, котру я почув про свого однокласника, вразила мене. Хто міг би подумати! Але чому би й ні. Неприємне, але наполегливе запитання свердлить мій мозок.

— А де ти лежав би сьогодні, якщо не Бог? На брудному дивані в підвалі, а поряд з тобою валявся би шприц? П'яний «в дим», під похиленим парканом на околиці міста? А можливо, на жорстких нарах, в оточенні собі ж подібних, ні в чому не винних, що потрапили за грати помилково? А можливо, в тісному дерев'яному ящику під горбиком на міському кладовищі?

«Почуйте Мене, хто женеться за правдою, хто пошукує Господа! Погляньте на скелю, з якої ви витесані, і на каменоломню, з якої ви виводбані» (Іс. 51:1).

Колісь моє кам'яне серце свинцевим тягарем тягнуло мене все глибше й глибше на саме дно рову, який прийнято називати життям. Але Бог став Тим, хто протягнув руку допомоги. Він не гидував мною і прийшов в моє безглузде й огидне життя. Для мене Він змінив хід історії. Де б я був якщо не Він? Психлікарня, місце під парканом чи на нарах...

Бути сліпим і одержати прозоріння, бути глухим і почути голос, бути нещасним і здобути блаженство, щоб повернути течію життя назад, — це чудо. Чудо, звершивши яке людині не під силу.

«А вони здивувалися дуже і казали один до одного: «Хто ж тоді може спастися?». Ісус же поглянув на них і промовив: «Неможливе це людям, а не Богам. Бо «для Бога можливе все!».

Де ми були би, якщо не Він?

Між нами кажучи, нещасна я людина. Можна також сказати, невдаха. Причому і в особистому житті, і в робочий час, і в післяробочий час, і в будь-який інший час. А виходячи з цього, цілком можно вважатися до неприйнятності нещасною людиною. Думаю, ніхто й не буде мені заперечувати. А якщо хтось засумнівається, то візьмемо, наприклад, мої авіаперельоти. За обов'язками моєї, ймовірно, недовгої служби мені раз на місяць доводиться літати в інші міста.

Одразу чую заздрісні вигуків на візирець: «Ну, друже, тоді ти не цілком нещасний!». Але не спішіть заздрити. Тому що мені ніколи не випадає, наприклад, місце поруч з симпатичною дівчиною чи з цікавим співрозмовником. Переважно попадаються бабусі з буркотливими животами чи сірошкірі, замучені прищами молодики з червоними простудженими носами. Рідше моїми сусідами стають товсті фиркаючі чоловіки; вони негайно скидають піджаки, вимагають віскі з содовою і одночасно влізають по самі багряні вуха у фінансові сторінки «Нью-Йорк таймс». Мені вони приділяють край мало уваги, здебільшого, коли вже все прочитають про кредити, проценти і тому подібну романтику. Після двох-трьох походів по віскі, байдуже дивлячись в очі, вони бурмочуть щось кілька хвилин про інфляцію, а потім безтурботно засинають, дихаючи на мене напоєм «успіху і процвітання».

Не раз мені траплялися місця біля проходу, а біля вікна займала місце мама з бігуді у волосі, в супроводі своїх горластних нащадків. Звичайно, вони піднімали мене за політ разів 20-25, і їх маршрут був вбивчо простий: в туалет і назад. Причому проходжувались вони лише для розваги. Але вперто ходили по моїх ногах без зупинки туди і назад. Інколи когось з них тягнуло на блювоту.

Але й це не найгірший варіант. Якось у моєї літньої чорної сусідки розболілися зуби. Її стогони, перебиваючи ревіння моторів, переросли в крик. Дама не по літах міцно хапалася то за ручку крісла, то за мою руку. У своїх думках я навіть дійшов до блюзнірства: мені хотілося, щоб в літаку опинилися терористи і вклали всіх на підлогу.

НЕЩАСНИЙ?

ХРИСТІЯНСЬКА ПРОЗА

Закінчилося все тим, що зубний біль перекинувся на мене, і я почав стогнати в унісон з дамою. Ми так стогнали, що деякі пасажери плакали. А стюардеса подарувала мені квітку.

Ось і цього разу я не будував ілюзій щодо своїх майбутніх сусідів. Приречено сидів біля лінійного і очікував чергових випробувань долі. Раптом через крісло від мене сів священник в сутані. Такого в моїй літако-перелітній практиці ще не було, і я зрадів. По його гладких щоках блукала усмішка, що пахла ладаном. А між нами впав у крісло тип в ковбойському капелюсі і футболці з написом «Поцілуй мене, я із Техасу». Він зразу ж насунув капелюх на кінчик носа і заснув.

Ми злетіли. Земля кілька разів повернулася, випрямилася і щезла. Милі стюардеси жестами показували як треба рятувати себе, користуючись рятівними поясами, якщо ми впадемо в океан. Я мляво дорікнув собі в черговий раз: після багатьох переглядів ніколи так і не запам'ятав, що для цього треба робити. Рівний гул наповнював салон, ковбой спав, майже не хропучи, священник перебирав вервечку. Раптом замиготіли лампочки, засвітилися написи, літак різко нахилило. У репродукторах схвилювано завібував голос пілота: «Наш літак знижується. Один з двигунів відключився, другий працює з перебоями. Будемо сідати в океан. Переконливо просимо сідатися на своїх місцях до повного приземлення».

Якась жінка дико зареготала: «Ми падаємо у воду, а він говорить — приземлення!».

Стюардеси стояли в проході, тендітні, розгублені; наклеєні усмішки жалібно застигли на їх обличчях. Пасажери кричали, чувся плач, хтось вигукував: «Ви не маєте права!». Літак сильно затрусило, і він нахилився в другий бік. Стюардеси впали на пасажирів.

Зблідлий священник молився, потім перебив молитву і голосно закричав:

— Господи, не допусти цього! Господи, зупини це, адже я так служив Тобі! Не допусти, Господи!

Я розбудив свого сусіда-ковбоя:

— Ей, ми падаємо!

Він був до безтями п'яний. З-під капелюха на мене рявкнуло:

— Заткнися!

І він знову захропив.

Як і всі, я стиснув руки на боковинках крісла: «Господи, навчи мене зустріти смерть. Я боюся, Господи... Дуже боюся... Але я вірю, що Ти знаєш про це і допускаєш нашу загибель... Тому я готовий, мій дорогий Господи...»

Істеричний голос пілота знову увірвався в салон: «Я сказав залишатися на місцях, не ходіть проходом, ви заважаєте. Всі по місцях!».

— Господи, мені страшно. Прошу, зміцни мене... І не залиши ту, яку я люблю, і не залиши маленьких дочок... І маму потім і

збережи. Господи, будь з нею, коли вона дізнається...

Я згадав пальмове віття під Його ногами і те фігове дерево, яке Він спопелив...

Раптом мій сусід підняв капелюха: «Чого всі кричать?». Я пояснив. Він миттєво затрясся, через коліна священника кинувся в прохід і кудись поповз...

— Ти не можеш обманути, Господи,

адже Ти пережив Голгофу, Ти знаєш дихання смерті... Ти не залишиш їх, Господи... Ти втішиш їх... А мені прости, Господи...

Я глянув в лінійний. Вода вже синіла зовсім близько. Раптом літак знову затрусило, і щасливий голос пілота щасливо прохрипів: «Запрацював другий двигун! Залишайтеся на місцях! Будемо сідати на найближчий аеродром, за 15 хвилин звідси...»

Усі затамували подих, прислухаючись до гудіння двигунів. Хвилини через 20 ми сіли на військовий аеродром. Стюардеси з розбитими колінами гордо усміхалися... Звідкись приповз мій сусід-ковбой. Він позбувся капелюха і від переляку втратив дар мови. Щось промимрив і застиг, як опудало в музеї.

Священник вже заспокоївся і поглядав на мене. Нарешті не витримав:

— Я бачив, як ви молилися. Ви певно віруючий?

— Напевне, отче, я дуже поганий віруючий... Коли ми падали, мені було так страшно, так страшно...

ТЕЛЕФОНУЙ:

При неспокої — Мт. 11:25-30.
При хвилюванні — Мт. 6:19-34.
При депресії — Пс. 27.
При успішності — Пс. 18.
При появі гіркоти — 1 Кор. 13.
При незадоволенні життям — Кол. 3:12-17.
При нерозумінні християнства — 2 Кор. 5:15-19.
При невпевненості — Рим. 8:1-30.
При самотності — Пс. 139.
При небезпеці — Пс. 91; 121:3.
При печалі — Ів. 14.
При гнітючості — Рим. 8:31.
При вчиненні прогріху — Пс. 51.
При сумніві — Євр. 11.
При страху — Пс. 5:9.
При егоїзмі — Пс. 68.
Проблеми на роботі — Пс. 126.
Під час мандрівки — Пс. 121.
При бажанні бути плодотворним — Ів. 15.
При невпевненості в людях — 1 Кор. 13.
При потребі у схваленні — Ісуса Навина 1.
При потребі поблажливості — Рим. 12.
При зраді — Пс. 27.
При порожньому гаманці — Пс. 37.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 12.40 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірою і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

Всеукраїнська молитовна конференція -2010

Пастор Девід Йонггі Чо

З 31 травня по 1 червня 2010 року у місті Запоріжжі пройде Всеукраїнська молитовна конференція за участю головного пастора однієї з найбільших церков світу — церкви в Сеулі (Південна Корея), яка нараховує мільйон членів, Лі Йонг Хун, який перейняв керівництво церквою від її засновника пастора Девіда Йонггі Чо.

Церква «Йоїдо» в Сеулі

2008 року під час проведення 35-ї Місіонерської конференції церкви «Йоїдо» в Сеулі на Олімпійському стадіоні, де зібралось біля 150 тисяч делегатів, пасторів та місіонерів з різних країн світу, доктор Йонггі Чо передав повноваження на служіння головного пастора церкви «Йоїдо» пастору Лі Йонг Хун.

Сам пастор Лі — доктор філософії та історії, професор теології. Більш як 30 років пастор Лі прослужив у США, де заснував дві великі церкви: у Вашингтоні церкву «Блага Вість», яка сьогодні нараховує 5000 членів, та церкву «Блага Вість» у Лос-Анджелесі, яка нараховує 10 000 членів.

Пастор Лі — організатор університету «Віфезда» в Каліфорнії, який сьогодні має статус Національного університету Америки. Він став також організатором Об'єднання євангельських корейських церков в Америці при «Асамблеях Бога США» і Президентом Об'єднання 2000 євангельських церков у США.

Потім пастор Лі продовжив своє служіння у Японії — країні, у якій проповідувати найважче. У Японії поклоняються більш ніж трьома тисячами ідолів. Понад 30 років пастор Йонггі Чо проводив там євангелізаційну компанію, яка принесла спасіння близько мільйону японців. І

пастор Лі почав насаджувати там церкви. Він — організатор та пастор церкви «Блага Вість» у Токіо, яка нараховує понад 4500 членів, а також заснував Об'єднання євангельських церков, до якого входить понад 200 церков у Японії.

Пастор Лі має гаряче серце, сповнене Духом Святим, і з вогнем несе послання спасіння та благодаті багатьом віруючим в інших країнах світу. Він буде головним спікером на Всеукраїнській молитовній конференції - 2010, яка проходить у Запоріжжі з 31 травня по 1 червня 2010 року в приміщенні новозбудованого конференц-холу «Козак-палац». Цей зал може вмістити біля семи тисяч осіб.

Задля успішного проведення конференції Запорізьке обласне об'єднання церков християн віри євангельської та інші євангельські церкви об'єдналися в підготовці до цієї важливої і благословенної акції. Ми очікуємо від конференції

особливого помазання Духа Святого та явлення Божої благодаті Ісуса Христа! Ми віримо, що вона стане великим благословенням для церков в Україні.

Організаторами конференції виступають: Обласне об'єднання церков християн віри євангельської України у Запорізькій області на чолі з єпископом Василем Гедаревичем, Об'єднання місіонерів країн СНД церкви «Йоїдо» — Блага вість», церква «Йоїдо» — Блага вість» (Сеул, Південна Корея).

ЗАПРОШУЄМО ВАС ВЗЯТИ УЧАСТЬ У ЦІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ.

Більше інформації ви можете дізнатися на спеціальній веб-сторінці:

www.urfgtv.com або телефонами

(061) 220-70-09, (0612)63-93-68;

e-mail: igori.semenyuk@gmail.com

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Косів, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірня, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Рожнятів, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -15 год. 30 хв., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Львівська область:

Церква ХВС «Дім милосердя»

м. Львів, 79053 вул. В. Великого, 50, ГВК «Гетьман»

НЕДІЛЯ — 11.00, ЧЕТВЕР — 18.30; тел. (032) 295-04-35

Церква ХВС «Віфанія» м. Львів, 79019 вул. Жовківська, 8

НЕДІЛЯ -10.00, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18.00; тел. (032) 231-87-33

Церква ХВС «Голгофа» м. Львів, вул. Скрипника, 8

НЕДІЛЯ -10.00, ЧЕТВЕР -18.30; тел. (032) 221-62-25

Церква і місія ХВС «Воскресіння» м. Борислав, Дрогобицький р-н, Львівська обл., вул. Шевченка, 97; НЕДІЛЯ-10.00, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ -18.00

ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР -19.00 для молоді; тел. 8-067 600-34-16

Церква ХВС м. Великі Мости, Сокальський р-н, Львівська обл.

вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ -10.00, ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ - 19.00

Церква ХВС м. Борислав, Дрогобицький р-н, Львівська обл., вул. Весняна, 10; НЕДІЛЯ — 10.00, 18.00, ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19.00,

ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР — 19.00 для молоді; тел. 8-067 752-68-05.

ВІРУЮ

№ 3 (134)
березень 2010 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26008340311261

Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»

МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована

в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не заводить поділля погляди авторів.